

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/T3TT/CHBC)

Số 57

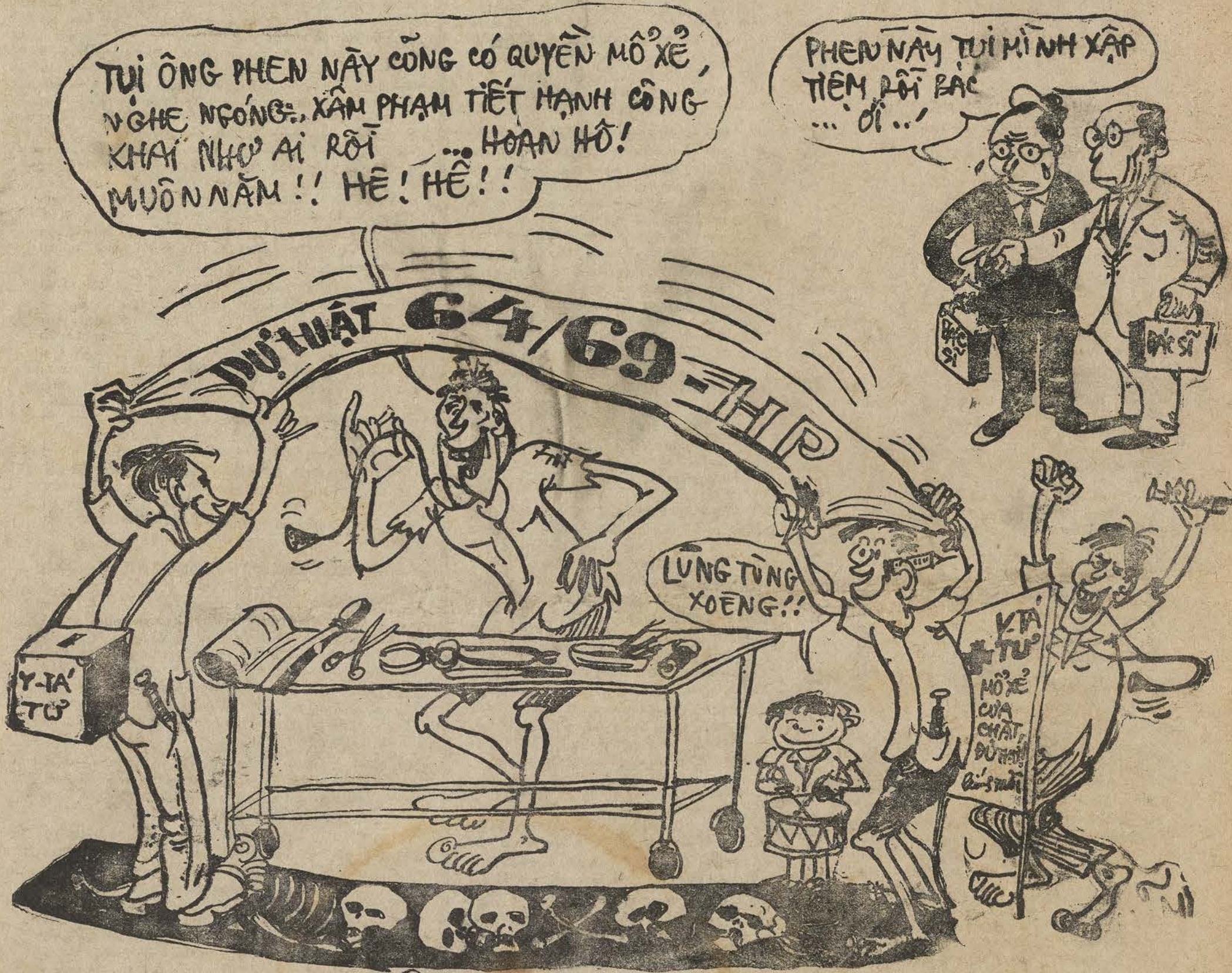
10 II

TUẦN LỄ TỪ 17-4
ĐẾN 23-4-1969

CHỦ TIỆM : MINH VỒ

ĐẦU BẾP : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NÓI 24.901

sửa soạn
đối lập ra rít

Không khí đối lập của báo chí đang ào ào thổi những luồng gió mới làm sáng giá cho nhà nước, bỗng lặng im. Vì một hung thần: nhà văn giải ma ní Tôn Thất Thiện. Ông Thiện là người đầy mặc cảm. Do đó ông đã hung hăng đóng cửa báo đối lập để cố quên cái cối đá mặc cảm đeo trên lưng ông. Ông chơi nhật báo Sóng sát ván. Quất sụm tuần báo Con Ong mà đểch cần gì cả. Văn thư cảnh cáo gửi hôm trước, hôm sau là văn thư đình bản. Dù vậy,

Con Ong vẫn phát hành. Và ông Thiện làm ngo không truy tố. Sau đó ông Thiện hạ lệnh đóng cửa lung tung. Báo này ba bữa, báo kia nửa tháng. Cảm hứng đối lập xỉ bẹp. Như vậy, nhà nước không còn gì để hãnh diện nữa. Vì báo chí, hầu như, chỉ còn làm công việc thông tin bị «đục thông cảm», và tô son đánh phấn cho chế độ một cách bắt mắt đi.

Ông Tôn Thất Thiện, thực ra, là người chơi xổ nhà nước. Những người thực tình muốn

khen nhà nước đâm ra... ngược. Chê đó rồi khen đó, lời khen mới giá trị. Chứ chỉ biết khen mới giá trị. Chứ chỉ biết khen, nhà nước chẳng khoái tí tí ông lão nào. Rất may, ông Tôn Thất Thiện đã đi làm bầu cái lương nghề hợp khả năng của ông ta, và Tổng Thống Nguyễn văn Thiệu lại chấp nhận đối lập. «Đối lập cũng là yêu nước. Trong tinh thần mới. Con Ong sẽ đối lập ra rít. Con Ong công nhận mình hèn kè

từ số tục bản sau một lần bị khóa mồm. Nhưng từ số tới, Con Ong không hèn nữa. Tổng Thống đã khuyến khích đối lập. Không đối lập là phản quốc. Những kẻ âm mưu ngăn cản không cho báo chí đối lập nhà nước cũng là bọn phản quốc. Giờ đối lập thật sự chín mười chín phần đều đã diêm. Bạn đọc đón coi từ số báo tới, Con Ong sẽ đối lập với tiêu chuẩn cũ: KHÔNG SỢ ĐỪA NÀO SÓT CÁ.

**MỞ ĐẦU KỶ NGUYÊN ĐỔI LẬP
LÀ PHÁT ĐỔI LẬP MỸ LY
SU TỬ NGOẠI GIAO GIAO CHỈ.**

Thưa huynh đài "nhã giám",

Đàn em đã định không bao giờ dùng đến lónz chân của huynh đài nữa, mặc dù, từ sau ngày Lions Club phong huynh đài là con sư tử của nền ngoại giao Giao Chỉ huỳnh đài có làm chuyện cần được đổi lập ra rít. Nhưng mà không đổi lập, báo sẽ không ai thèm đọc cả. Nhắc nhở tới huynh đài với giọng nói của loài khiêu, đọc giả sẽ liệng báo vào một nơi khiếm tốn nhất. Hóa cho nên, hể nhắc tới huynh đài bên phận của đàn em là phải có giọng của chim cú. Và chẳng tổng thống đã dạy rằng đổi lập xây dựng cũng là ái quốc. Đàn em thêm được ái quốc ra rít. Mối nếu mấy diêm trong một bức thư từ Mỹ gửi về mà nhờ huynh đài xây dựng giùm ông Bùi Diễm đây.

1) Ông Bùi Diễm đến Bộ Ngoại Giao Mỹ xin cho một chú Ba Tàu có Việt tịch được lưu trú để làm ăn tại đất Mỹ. Bộ ngoại giao Mỹ rất ngạc nhiên về hành động này vì chưa bao giờ trong lịch sử của ngành ngoại giao Mỹ lại có chuyện lạ đời như vậy, và đã phải từ chối không giúp được. Nghe đầu chú Ba Tàu này là canh ty của ông Đại Sứ Bùi Diễm trong nhiều vụ buôn bán lớn bên nhà nên mới được sự chăm nom đặc biệt đó.

2) Trong một vụ thương gia Mỹ thừa kiên Chánh phủ Việt Nam, ông đại sứ Bùi Diễm đã đề cả Bộ Ngoại Giao và Tòa án Mỹ bác bỏ yêu sách hưởng quyền bất khả xâm phạm của nước Việt Nam với hậu quả là sau khi vụ tranh tụng được giải quyết, nước Việt Nam có thể thiệt hại vài triệu Mỹ kim, trong khi người dân Việt Nam phải cho vợ con làm di với Mỹ mới đủ tiền sinh sống.

3) Ông Đại sứ Bùi Diễm, đề tỏ cho mọi người biết là có hoạt động, đã trao cho chú Ba Tàu nói trên nhiệm vụ thành lập một hội thân hữu Mỹ Việt với thâm ý dùng tổ chức đó để giữ địa vị. Đáng tiếc là người Mỹ cũng như kiểu bào dăng hoàng đã không chịu hợp tác và kết quả của cả Tòa Đại sứ đã sinh ra một hiệp hội được Việt kiều mệnh danh là Mỹ Việt CIA thân thiện hội, vì trong số người đã tham gia vào việc thành lập hội, nhân viên cơ quan CIA đã chiếm đa số.

Thưa huyna đài,

Từ bên Mỹ xa xôi, một kiểu bào ta viết thư về nhờ đàn em Con Ong nêu cùng huynh đài ba diêm trên không lẽ để tâm phờ một chuyện vu cáo? Dù sao đàn em cũng dègh có ý kiến. Đàn em cho đăng lên báo. Rất mong huynh đài cho biết rõ nội vụ càng som càng tốt. Đề kiểu bào ta ở Mỹ khỏi đánh giá thấp ông ĐS Bùi Diễm rồi đi tới sự đánh giá không lấy gì làm cao cái Bộ Ngoại giao, rồi mà huynh đài càng được đề cao như một con sư tử.

Giấy ngấn tình dài, Dám xin huynh đài đừng coi đây là phát đổi lập phá hoại mà bọn đàn em bị gây đó, huynh đài ơi.

VẠN LẠY

CON ONG TRANG 2

đàn em đòi lập với huynh đài anh đòi lập với

Khi tiếng súng ngưng nổ, chúng ta phải lao mình ngay vào cuộc chiến tranh chính trị tuy không tàn bạo khốc liệt nhưng quan trọng vô vàn. Hãy giả thử Mặt Trận Giải Phóng được tham dự sinh hoạt chính trị ở đây với điều kiện chúng triệt để tuân theo hiến pháp chín nút của ta, vấn đề bảo vệ danh dự của những người thiện chí trong chính quyền và chính giới phải được đặt ra ngay. Thời đại của tự do hợp báo bôi bẩn nhau phải chấm dứt. Muốn xây dựng một người quốc gia thiện chí, cái biện pháp bôi bẩn tùm lùm rồi đòi cách chức không thể tái diễn. Những kẻ chuyên vấy phân vào mặt người khác tự hỏi xem họ đã xứng đáng bôi bẩn người công chức buôn lậu; ông dân biểu ăn cắp tượng có đáng bôi bẩn người công chức tham nhũng?

Một người công chức thanh liêm đứng đầu một cơ quan nào đó, thường có hàng trăm kẻ thù. Nội thù, ngoại thù. Ông nào giữ cơ quan có nhiều vụ đầu thầu thì càng đông nội, ngoại thù nếu cứ muốn vô tư, làm lợi cho nhà nước. Nhà thầu ăn cắp với nhân viên của mình. Phá vỡ cuộc làm ăn bất chính của nhà thầu, tất nhiên là đụng chạm vào một thế lực ghê gớm. Nhà thầu, đa số là lũ bất lương thích làm giàu mau chóng bằng con đường phi pháp. Một sự tố cáo của nhà thầu có thể gây nhiều khốn khổ cho một người trưởng cơ quan. Và, dư luận lại ác nghiệt ở chỗ, nhân viên của xếp làm bậy ở xa, dư luận bôi bẩn cứ nhe xé mà đòi đuổi về vườn. Tại sao một ông Tổng trưởng, Tổng Giám đốc làm bậy người ta đểch dám nhục mạ Thủ Tướng hay Tổng Thống mà một nhân viên của ông Tổng Giám Đốc làm bậy người ta lại hèn nhất dọa đánh bay chức một Tổng giám đốc?

Giám Sát Viện có nhiệm vụ ngăn chặn những vụ bôi bẩn này bằng cách điều tra chính xác bằng lương tâm của mình. Và không để dư luận lập pháp hay báo chí làm áp lực. Rồi đây, nếu Mặt Trận Giải Phóng được tham dự sinh hoạt chính trị tại miền Nam tự do, sẽ còn hàng trăm vụ bôi bẩn ghê gớm, kếp đảm. Mục đích của Giải Phóng Miền Nam là hạ hết uy tín của những người thiện chí của ta trong chính quyền và chính giới. Nếu chúng ta không sáng suốt, chúng ta sẽ chỉ là công cụ của Giải Phóng Miền Nam trong cuộc chiến tranh chính trị. Chúng ta sẽ hăng tiết vật tố cáo và Giải Phóng Miền Nam cõ võ hòa theo.

Vậy ngay từ bây giờ, chúng ta hãy chấm dứt những vụ bôi bẩn thiếu bằng cứ xác đáng. Trong chủ trương đó, từ nay, Con Ong sẽ chỉ công kích những sự kiện đã xảy ra của các đảng và được mọi người công nhận là những sự kiện bần. Đó gọi là đổi lập xây dựng trong tình huynh đệ.

PHẢI BẢO VỆ ĐẾN NƠI ĐẾN CHỖ DANH DỰ CỦA NHỮNG NGƯỜI THIỆN CHÍ CỦA QUỐC GIA

**ÔNG NHÀ NƯỚC ƠI THUỐC TÂY NÓ THIT!
ÔNG - ẬU DƯỢC NÓ SƠI TÁI CÁ NHÀ TÔI**

—Chúng mày đi mà hết, ông cho chúng mày biết kẻ kẻ ughiep ông Đới Phước là Thăng Âu Dược, thế này nhé—chúng nó nhập cảng thuốc của người ta rồi đem về nhà in nhãn hiệu, in hộp, in lên thuốc vậten(Laboratoire) vào rồi ném ra thương trường bệnh hoạn đau yếu của thăng dân. Nó chém gần rơi đầu dân đen mà chúng mày vẫn mù, chúng mày cứ chỗ mồm vào tội ông mà sửa—chúng mày biết không, com cha áo mẹ cả hàng phần tư thế kỷ, tội ông mới kiếm được cái bằng Đờ Tề—ông có quyền sờ mó ông có quyền «tra thù» ơn nghĩa sinh thành bằng cách chém tiền công chẩn mạch thất hách. ông cũng có quyền bắt chúng mày phải thừa bầm dăng tiền... để ông chích một phát «Hồi Sinh» để chúng mày còn hơi mà đánh đu với đất nước chứ?

Người Ba Lưỡi lấy làm đặc ý, gật gù đều đều. vô sĩ kiếm vàng thôi con thù hận, khề khà gãi háng sồn sột. Riêng tôi vốn là đứa dám nhầy sào vào đời tu kẻ khác nhất là vụ nhầy sào vào cái kho Âu Dược để thám hiểm rồi sau đó sẽ báo cáo đảng hoàng với những người Dân Bệnh Hoạn cách chém đầu Dân Đen của bọn lưu manh này, ngó hầu kiếm cái «bội tình» cho hai đảng sinh Thành mãn nguyện với nhau ở âm phủ vì cái nghiệp chết mà không có tiền mua thuốc.

Nghĩ ra cái chánh nghĩa đó, tôi liền xà đến cạnh Thăng Đờ Tề để điều tra:

—Này cụ, cụ diễn tả lại lời chém treo ngành của Đao phủ Thủ «Thuốc Tây» đi. Dân nó sẽ mang ơn cụ đến ngày nó ra nghĩa Địa:

Thăng Đờ Tề chỉ Hưng Hăng khi «mó» và kê khai tên thuốc để lấy công ngược lại. Nó rất hèn trong việc nói sự thật—đôi khi nó cũng biết đời sau nó sẽ khổ—Song nó vẫn phải im, thế nên, cái điều tra về thuốc tây của tôi nó «lelói» hào quang từ chỗ này (xin hẹn với dân tộc anh dũng của chúng ta—Ngay bây giờ tôi For Rent Giao Chỉ để lấy biểu—Cả biểu tôi sẽ đểch sợ dứa nào sót cả. Tôi chơi hết—Đảng nào thì tôi cũng mang danh là thăng Hủ—chơi Năng Âu dược rồi chết nó vẫn mát như thường, Phải thế không, hơi quý vị đọc Giao chỉ For Rent thân mến).

Đề đi thăng vào vấn đề, tôi xin «điều tra phóng sự tại chỗ» cái gọi là «La-bô-ra-toa Ru-sel Việt Nam»-Cái tờ chức chém về dân tộc Giao Chỉ này, hiện nó đang ngự trị tại đường Nguyễn Huệ-một con lộ nhiều ánh sáng nhất Thủ Đô

THĂNG RÚT-SEN ĐANG RÚT XƯƠNG DÂN TỘC

Từ nhiều năm nay nó đã «Bip» đất nước chúng ta, nó đã móc túi từ Tổng Thống đến thăng dân đen-sở dĩ nó «lộng» như vậy là vì đất nước chúng ta có một ủy ban Định giá—cái ủy ban này là con tư sinh của nhà ông kinh tế, Và bà y-tế. Cái ủy ban định giá này đang cầm quyền cái túi rách của thăng dân-bất cứ cái gì, ủy ban đã định giá thì thăng dân cứ việc cúi đầu tuân lệnh, cái, vớ mặt là cái chặc.

Chính vì cái ủy ban có uy quyền tối thượng này mà cái ông Thực Dân(còn sót lại) hiện đang cầm đầu cái được gọi là «Ru-Sel» nó mới «bào chế» được thêm cái «công thức» móc túi cả nước như thế này:

—Tất cả các thứ thuốc nó nhập cảng đều rẻ rẻ-Tỷ dụ: một viên Teramycine là 4 đồng(tính theo hối xuất Quân nhà nước chúng ta) Nó, bèn từ tốn hoàn thành viên—Nó in nhãn hiệu, nó in hộp rồi nó vác ra Ủy Ban Định giá—Nó khai là 24 tỉ một viên—Ủy ban của chúng ta vốn là những người yêu nước, thương nỗi bèn hợp bàn liên miên, theo lời «tả oán» quạ vẩn thục của nó—rồi cò kê thêm một, bớt hai kết quả, Ủy ban chấp thuận cho nó bán «chính thức» ví dụ là 20 tỉ một viên có đeo thêm năm các lè... Như thế nó «đớp» sưng sưng của nhân dân kẻ cả người nhà nước sơ sơ 16 tỉ cộng thêm năm các một viên, và cứ thế chúng ta nhân lên... thì eo ôi! Nó đã «mồi» mỗi năm của Đất Nước chúng ta bao nhiêu triệu triệu?

Trông như thế đã «ổn định» được cái khủng khoảng kinh tế thuốc tây—Nhà nước chúng ta cứ hoan hỉ nếu cao thành tích công minh chính trực... Nhưng khi viên thuốc đó bỏ đến các tỉnh, những ông, những bà bán thuốc tây có Ba Tăng «được sĩ» của chúng ta lại phải công nhẹ thêm với khoảng đi chuyên—viên thuốc tự động nó lên thêm có vài các thối, và cứ thế theo theo thế Liên hoàn, các ông các bà «Dược sĩ» thân mến chúng ta từ tốn «đặt gh» máy cộng Điện tử và đồng tiền mồ hôi nước mắt của thăng dân nó nhầy lệ lang vào «két».

ĐỐI THỢI VỚI NGÀI NGUYỄN CAO THĂNG

Đất nước chúng ta, từ 20 năm nay chinh chiến với bởi nào là với cộng sản. Nào là với nghèo đói, nào là với chậm tiến... nào là đủ thứ tật bệnh quái gở, ấy thế mà chúng ta còn phải công lưng nuôi mấy tên Thực dân đang ăn náu trong cái dấu hiệu chữ thập xanh. Nó, thăng Thực dân Âu Dược đúng là một con rắn độc. Nó hiện ngang về rấn trên cái hộp thuốc mà chúng ta đang mua đó. Đồng

giao chi' for Rent

PHÓNG SỰ ĐỐI THỌI RA RÍT của NGƯỜI HỌ TRẦN (kể kể nghiệp Thập Nguyên)

Đào và nhà nước chúng ta đều thấy. Kể cả ông Nguyễn Cao Thắng một người yêu nước thương nòi cũng biết và chính ông Nguyễn Cao Thắng cũng mang cái nhãn hiệu con rắn quấn qu anh cái ly...

Ông Nguyễn Cao Thắng ơi. Cả nước này biết ông là người yêu đồng bào hơn yêu vợ ông. Thế mà, tại sao ông lại mù chuyện chém về của cái ngành Âu Dược này - hay là, nó là nghề OPV của ông, nên ông phải bảo vệ nó để ông còn «Bất Địa» toàn dân nghề đối của chúng tôi, ngõ hầu ông dồn toàn lực vào công cuộc chống cộng và «tiến cuộc» ông làm ơn lên tiếng (ông vẫn được mệnh danh là hay nói và nói hay của mà).

Ông Nguyễn Cao Thắng ơi - tôi biết ông khỏe mồm lại khỏe cả tay chân, thế nên, việc này tôi phải nhờ ông. Chỉ có ông mới đủ «võ» để hạ thằng Ru-Sel, ông hạ nó đi, đồng bào trong đó có cả chính phủ sẽ tặng huân chương «Báo Quốc» cho ông - Riêng tôi, một thằng đã rách nát vì những cuộc thanh tra của đủ các loại vi trùng - nên thân thể tôi nó cứ mỗi ngày nó mỗi tụt xuống một cách sôi nổi - tôi cũng như đồng bào tôi đều phải dùng thuốc, có thuốc chân tay nó mới cựa quậy nổi - Thân thể nó mới có thể đi chuyển theo dịch vụ của nó, đôi khi nó cũng giúp ngay cái dịch vụ yêu nước của ông, ông nghĩ sao?

ĐỐI THỌI CÁ VỚI NHÀ NƯỚC

Riêng với cái gọi là Ủy ban định giá, tôi xin với các ông, các ông hãy định lại cái giá thuốc tây - Nhập cảng bao nhiêu, thuế má bao nhiêu - Cho nó đớp mấy «chục» phần trăm tiền công xuất vốn... còn vấn đề nó in hộp, đóng hộp quảng cáo cho cái tài «rút xương» của nó kể cha nó, Dân mình chỉ cần thuốc để quật ngã con đau, chứ dân mình đâu có cần nó xé lẻ đóng hộp in vỏ vìn hoa hộc, hoa sói - Các ông hãy can đảm «thiến» các khoảng âm rưng đó - dù các ông có bị nó «bóp chết» thì toàn dân chúng tôi cũng dư tiền, (số tiền không bị thực dân Ru-Sel đớp đó) chúng tôi sẽ đưa các ông vào nghĩa trang hách nhất nước, làm mộ bia bằng cẩm thạch và ghi khắc công lao của các ông cho thế hệ sau nó chiêm ngưỡng.

Các ông hãy chọn đi. Toàn dân chúng con vẫn «dài cổ» ngóng đợi đây. Các ông phải cựa quậy lên chứ - toàn dân đã háng á đi theo cái «nh giá» của các ông. Từ cái kim sợi chỉ chodén cái xe hơi. Vậy, các ông còn đợi gì mà không lôi cổ tên Thục Dân «Rusel» ra thầy vào mặt nó

vài thoi, hạ nó xuống cho dân chúng được dịp «Suy Tôn» các ông vì lâu lắm. Từ khi Ngô Tổng Thống đi ngủ với giun đến giờ, dân chúng tôi thêm «suy tôn» thầy mẹ.

DỪNG NGHĨA ĐỊA NÀO ĐỂ MAI TÁNG BÁC SĨ TIỀN BÂY GIỜ?

Niềm cảm khái, cú nhầy sào của tôi tới đây thì tên Đờ Tê vô vào vai tôi ầu yếm mà mét rãng:

— Anh biết không - các bà, các ông y tá đang vận động đề hợp thức hóa cái gọi là «quy chế hành nghề Điều Dưỡng Tư» Nếu, cái quy chế này mà được đóng mộc «ô kê» thì dân tộc mình còn phải hy sinh nhiều hơn nữa.

Khề khà đang ngủ gật nghe nói đến đến chữ hy sinh thì chợt thức giấc - Hân ngáp một phát mà hỏi rãng:

— Cái gì hy sinh, cái gì mà y tá đòi dảo chánh tụi bay mẹ cóc muốn giành nghề Đờ tê hả - Mà thật ra, tại nó đòi cái quyền ấy là phải - Bác sĩ, điu gì mà «đít dọt» cầm cái kim chích không xong, chỉ được cái soang nhăng là không ai bằng - Thôi dẹp hết. Dân Giao Chi chúng ông nhất quyết về với nguyên thủy thuốc thang cây nhà lá vườn Người Ba lưỡi xua tay tút tút:

— Đếch được, dân mình đảng nào cũng bị «luộc» cả. Mày phát ngôn bừa bãi như vậy là các ngài trong cái «nghiệp đoàn đông y» sẽ sừng rên lên rồi nó lại trang bị thêm mấy chêm và dao «cầu bàn tán tâu kỳ» nó chêm, nó nghiền chết hết dân để nó «cốc Biếu» xây nhà cầu như Điện nền chần mạch bột thuốc lúc đó, àoạt lên đường chêm giết lương dân - Theo tao thì dẹp hết chỉ để một mình ông Bác Sĩ Nguyễn Duy Tiên độc quyền «tư trị» tại nhà thương «Thị» DUY TÂN - ông ta nhân nghĩa lắm tụi mày ơi - tuần trước bạn tao, thằng nhà thơ bị nạn giang hồ - Nó bèn bỏ vào nhà thương đây uy tín, đây nhân nghĩa của ông BS Tiên, vì là chỗ quen biết, ông Tiên chỉ «chém» nó có 5 xin tiền phòng một ngày - tiền chần mạch bột thuốc tính ngoài hách hơn nữa hai ngày Quan Tiên mới tới «vi dít» một tí còn bao nhiêu việc quan phó thác cho mấy thằng tập sự - Tội nghiệp nhà thơ vốn đã ít máu nên các quan nhai ranh sớ soạn thầy bèn thương hại cập chạn động mạch hay mạch máu gì đó không cho máu nó thoát ra ngoài... máu được tự do đi chuyển ngấm trong vết thương rồi ứ lại một cục to như cái mả bố nhà nó... Nằm được vài bữa, nhà thơ bị vết thương hành hạ thì ít, mả bị 5 xin tiền

phòng 1 ngày chưa kể những khoản lặt vặt khác hành hạ thì nhiều. Nhà thơ thoát si cầu viện đủ các quan lớn quen thân với Quan Tiên (người đại diện của tình yêu thương đầy ắp, Kết quả gọi «viện binh» đến 3 ngày mới được quan rui chút lòng thương, quan hạ cho được 2000 tiền phòng (Tôi viết những giòng này là để tri ân BS Nguyễn Duy Tiên đấy ả). Rồi sau đó: Nhà Thơ của chúng ta bèn chống gậy ra về... đến nhà, cái vết thương được BS Tiên Tái Ba của chúng ta khâu vá nó bung mẹ nó ra, máu chảy có vôi. Ta phải nhúng tay vào máu, ta lên mặt kiếng xe Taxi, biến Taxi thành xe hồng thập tự để mở đường chạy một mạch vào Tổng y viện Cộng Hòa.

May quá. Thằng nhà Thơ không chết, mai một nó lành chân khoẻ tay, ta phải nhắc nó đến Tri ân Bác sĩ Tiên ở động Duy Tân.

Nghe đến đây quan Đờ Tê nhầy chơi chơi bênh vực đồng nghiệp. Thằng vô sĩ kiếm vàng từ nấy thất nghiệp. thấy vậy liền cà khịa:

— Ngồi xuống đi, tay ông nó ngứa lắm rồi đấy. Từ sáng đến giờ ông chưa đánh ai!

Biết tính nết vô sĩ nói là mần - người của Hội hết sức khuyên can và phải hối lộ nó 5 cái hột gà và một ly sữa nước sôi.

Đề trở lại cuộc sinh hoạt quanh tó tái béo. Hội hủi dờ dẩn cả tay chân vì không biết bao nhiêu hận tình của đất nước - Thằng vô sĩ kiếm vàng tình nguyện mang «chiến thương bội tình» tặng nhà Hát lớn, vì nơi đây đã sản xuất được nhiều chiến thắng «ích cuộc lợi nhà» thành tích sáng nhất lớn lao nhất, mới nhất và phi thường nhất của thằng Nhi Đồng thường Tượng Thần Giao Chi đang ngoắc mồm trần tình cái tội «ăn cắp lịch sử» tại tòa nhà cóc hụi.

Riêng người Ba Lưỡi thì tình nguyện đem vòng Lục quốc đi kiếm em Như Hà (cam đoan em Hà sẽ sừng mà khóc thét lên - run rẩy lên và sẽ quên ngay người tình lãng mạng đã gôm vì... nhất định chỉ có yêu Hà).

Khi 2 quái Đười Ươi lên đường công cán thì thằng Đờ Tê cũng ra xe hơi đến thăm viếng nhà thơ Vườn lòng biếu đầu chầu nó được tí biểu lễ - khề khà lên xe đi cốc tí biểu lễ của các nhân vật thơm tho và dếch sợ chửi.

(kỳ sau tiếp)

Trong họ ngoài làng

MỒ BẢO RÊU RAO

(Môn y cả tiếng lại dài hơi
Mãn cán ra tay chẳng phải chơi
Mộc đặc vang lừng trong bốn cõi
Kim thanh chuyển động khắp đôi nơi)

Lốc cóc cóc...
Lốc cóc cóc...
Lốc cóc cóc...

Trình bà con làng nước hay:

KHI SÂU BỌ LÊN LÂM NGƯỜI

Trong làng báo Giao Chi có một thằng thuộc loại văn dốt vũ dít, sống bằng bông lộc của thiên hạ mà cứ tưởng mình hách lắm. Nó làm gì? Thừa bà con trong họ ngoài làng, nó làm tới chức... giám đốc quảng cáo lạn! Mẹ kiếp to ghê. Từ một thằng «cuộc chề» hạng bét, thườ ba đào đập cái xe hai bánh đi nhật quảng cáo thuốc lậu, thuốc trỉ, sa tròn trê, nay nó leo tới chức giám đốc, tên tuổi ngang hàng mí lý giám đốc chính trị?

Thì kể bố nó, ai thêm ghen tị. Con khi có đội mũ nó vẫn chỉ là con khi. Điều đáng nói là nó hay ba hoa rãng nhờ nó mà báo này đã kín ba trang rao vặt, báo kia sắp ngập cả... 8 trang rao vặt. Cũng kể bố nó luôn, nếu nó tỏ ra biết điều với anh em. Sự cha nhà nó chứ, các bố nó không viết hộc mồm ra, báo không hay, không bán chạy thì có chó nó đang quảng cáo để nó vô vết tiền mà chia huê hồng mí chủ. Vậy bôn phận của nó, dù có bị ông

chủ, cũng không nên can tầu táo máng với anh em nó phải biết đã là nhân viên trong một tòa báo, người ta được ưu tiên đăng tin vui, tin buồn ở báo của người ta dù tin vui, tin buồn do bạn bè, họ hàng người ta nhờ vả.

Bỏ ngày nào cũng có tin vui, tin buồn hay sao? báo nào cũng dành cho người ký giả cái quyền đăng tin hiệu hi, tại cái báo nó làm cai thầu quảng chồn

Nó như bố con chó xôm. Nhà quê đây mặt mà mở miệng là nói ăn chơi bạc triệu. Muốn biết tài nghệ lấy quảng cáo của nó cùng tài nghệ chạy làng của nó, cứ hỏi ông chủ nhiệm. Hiếu Chân thì biết tông. Nó sợ anh em đăng một cái tin vui phước thiện nó sẽ bớt đớp nên nó để dành mấy ngày sau mới cho đăng. Rồi vênh mặt... «không giá trị gì gì đối với nó».

Hỏi sâu bọ,

Hôm nay ta ốm, ta chỉ sơ sơ vài giòng thôi. Ta sẽ đề cập tới con mả mả, sau này, lại rai trên khắp các báo ta viết. Ta đặt cho mí một cái rên thật dơ dáy và cho con quây lộn trong khu quảng cáo thuốc lậu... thuốc giang mai. Vì trùng hoa liễu nuôi mí mà tương bờ ư. Với ba đây, ba dếch sợ mí mách đi, ta có làm «cuộc chề» cạnh tranh mí mí đầu mà lo. Nhưng mí nên nhớ cái «cết» của mí. Con nên nhớ những ngày mí đập xe đi nhanh từng cái quảng cáo thuốc trỉ sa tròn trê. Nếu mí can đảm, mí cứ cút khỏi cái chức giám đốc quảng cáo của mí xem báo người ta có

có chết không. Thử can đảm tí coi!

CHIẾN TRANH CHA DU VÀ CHU TỬ

Mở đầu, Chu Tử chửi ầu yếm cụ cố đạo Trần Du nguyên tổng thư ký khối Công Dân Công Giáo một phát trên nhật báo Công Chúng. Kế tiếp, Nguyễn Thụy Long và Trần Đức Lai đi một đường khóc biệt Hòa Bình.

Mãi tới ngày 15.4, cụ cố định phần du mới tung kim cương chường. Thằng hề mĩa mai Chu Tử cầm nhăm hai ký giả hữu hạng Nguyễn Hoàng Đoan và Hồ Nam của mình. Câu Trang kích Chu Tử một quả đầu diêng. Theo Câu Trang, Chu Tử đã hết thời, Chu Tử là thần tượng đồ vô, báo Công Chúng giờ chỉ còn bán có hai ngàn số mỗi ngày dù đã dùng hết tiêu xao. Thần tượng hiện nay là cố đạo Trần Du.

Chưa biết Chu Tử phản công ra sao. Mồ Báo, tình nguyện đồng vui Thụy Sĩ. Mặc kệ hai bên choang nhau nhưng hề bên nào dùng ám khí, chơi đòn của Ma Giáo, Mồ Báo sẽ cắ h cáo trước khi đánh hơi. Thôi chơi nhau đi kéo hòa bình đến nơi rồi đó

Trình bà con làng

Lốc cóc cóc...
Lốc cóc cóc...
Lốc cóc cóc...

NOC ĐỘC

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐƯỜI ƯƠI

hu nhiệm Ma Bùn Chủ bút Ma Cò Giám đốc chính trị Ma Cạo

mấy cụ nhi đồng « dân tộc » đưa ra toàn chuyện « bết »

Sau khi một lũ các phái đoàn Nhi Đồng đi... rải độc đã đời bên Tây bên Mèo, về bên quê hương lại kéo nhau vô Nhà Hát tổ nhau tùm lum, đúng theo phương ngôn « chuyện trong nhà mở cửa báo nhau », thì lại đến lượt các cụ Nhi Đồng « dân tộc » họp báo đề chia mũi dùi sang hành pháp.

Mục tiêu của các cụ là lời tuyên bố của TT Thiệu về « tập hợp các lực lượng quốc gia » và « đối lập thật sự ». Mấy mũi tên các cụ phóng ra toàn là tên độc :

— Ủa ! muốn tập hợp ư? tốt lắm, nhưng phải cái tổ chính phủ cái đã !

— Muốn đối lập ư? Xin hãy phóng thích những phần tử quốc gia chống đối và tôn trọng tự do báo chí cái đã !

Chết cha không, toàn là những chuyện « ket ». Nếu chỉ có anh em

trong nhà không thôi, thì cái tổ cái tiếc đâu có thành văn đề. Đảng này, còn có Cộng sản, mà các nguồn tin chính thức đều cho rằng C.S. đang âm mưu buộc chính phủ VNCH phải cải tổ đã rồi mới chịu thương thuyết thực sự. Vậy nếu nghe lời anh em nhà người ta không biết người ta lại bảo là mắc mưu cộng sản. Mà muốn cứng rắn, ăn thua đủ với cộng sản, thì lại bị anh em nhà đâm vào lưng thùm thụp và hỏi thúi! lẹ lẹ đi! thiệt là khó nghĩ!

Cũng như việc phóng thích các phần tử quốc gia đối lập thì hai cụ TT Thiện Minh và LS Dzu lại lỡ bị tòa Án cho đi tù có án đình huỳnh rồi. Mà Cụ thủ tướng nhà ta lại quý cái lọ độc bình « Thượng tôn pháp luật » lắm lắm !

Vậy biết nằm thao bị giờ? « Thượng tôn pháp luật » thì

người ta không chịu tập hợp, cũng không dám đối lập thực sự, chỉ hù hợ vậy thôi. Mà ai cũng hù hợ, thì rốt cuộc chỉ béo Cộng sản !

một cuộc « trình diễn » tốn mồ hôi

SAIGON 13-4 (VTX).— Một đám cưới lớn nhất tại Giao Chỉ đã được cử hành tốn mồ hôi tại Saigon hồi 17 giờ chiều thứ Bảy 12-4-69. Chủ rể là Thượng Nghị sĩ Nguyễn Phương Yên và cô dâu Nguyễn Thanh Ngọc, tốt nghiệp trường Cao đẳng Thương Mại Ba Lê. Nhiều nhân vật chính giới, đã tham dự lễ thành hôn này.

Sau đó là một tiệc cưới tại tầng lầu 10 nhà hàng Caravelle, với sự tham dự của trên 4.000 quan khách.

Trong số các quan khách, có 2 ông Nguyễn Văn Huyền. Chủ tịch Thượng Nghị Viện, Nguyễn Bá Lương, Chủ tịch Hạ Viện (rất có thể là chú rể 71 tuổi của Trương Lai) nhiều vị Tổng Trưởng, trong số đó có ông Trần Chánh Thành, Ngoại Trưởng, các ông Thượng Nghị Sĩ, Dân biểu, nhiều nhân vật ngoại giao đoàn các nhân vật quân chính, các đại diện các nhóm chính trị, tôn giáo, công kỹ nghệ và thương gia cũng nhiều tổ chức, đoàn thể khác.

Được biết chú rể, ông Nguyễn Phương Yên từng là giáo sư

đồng thời là luật sư tòa Thượng Thẩm trước khi đắc cử Thượng nghị sĩ trong liên danh Bạch Trượng.

Cô dâu là ái nữ của ông bà Nguyễn thành Niệm, giám đốc công ty Hưng Đạo, phó Chủ tịch Phủ Luân hội Trung ương Saigon, và phó Chủ tịch Tổng Công đoàn Xuất Nhập Cảng Việt Nam.

rút ra đề «cửu nguy»

Các mặt trận ấy đòi mang danh là « cửu nguy » nên nhất nhất mỗi hành động đều có ý nghĩa cửu nguy.

Khi « dzô » cũng là vì thấy ở ngoài nguy nên phải nhào « dzô » đề cứu, nhưng « dzô » lâu rồi, coi bộ ở trong cũng nguy nên lại phải nhào ra đề cứu.

Chứ nếu không có cái chuyện ra, « dzô » ấy, nếu cứ án binh bất động không thêm rục rịch chi hết, thì có ai thấy nguy chỗ nào đâu?

(xem tiếp trang 5)

Làm chủ sự phòng vật liệu có tháng mua hai nhà, tậu một xe hơi

SAIGON.— Theo nguồn tin sáng choang và tin cậy thì sáng 11-4, Cảnh sát giải tội Biện lý ông Nguyễn Kim M nguyên chủ sự Phòng Vật liệu Tổng cuộc Tiếp Tế can tội giả mạo chữ ký đoạt ngân phiếu lãnh tiền bỏ túi ngoài ra còn khai man gia cảnh đề lãnh lương con. Nguyên cách đây 1 năm ông M còn nghèo khổ ở đậu. Khi vào làm ở T.C.T.T thì sau vài tháng ông đã có tiền mua được 2 căn nhà 1 ở đường Bùi thị Xuân, 1 ở đường Nguyễn Huỳnh Đức, và tậu được xe du lịch, cứ vài tháng lại bán xe cũ mua mới. Thì ra trong khi làm việc ông M, đã thông đồng với nhiều nhà thầu, bán đồ tiếp tế cho phòng vật liệu trên với giá

cao sau đó chia tiền với nhà thầu.

Trong số nhà thầu có ông Nguyễn Văn Th. cũng cấp một số bản ghé cho Tổng cục tiếp tế, ông Th. đến lãnh tiền 80.000 đồng thì ông M, nói chưa làm xong thủ tục giấy tờ. Nhưng thật ra ông Th. không có tiền trả nước, nên ông M. không

chịu làm giấy tờ đó, thời, Ông M. còn đoạt luôn chiếc chi phiếu của Tổng cuộc tiếp tế trả cho ông Th. số bạc 80.000 đồng, M. giả mạo chữ ký ông Th, ra ngân hàng lãnh số tiền nói trên bỏ túi xài riêng. Sau đó ông Th hay đi tố cáo thì ông T. trả lại 30 ngàn còn 50 thì không chịu trả. Ngoài ra ông M. có 2 con, nhưng khi vào làm

(xem tiếp trang 5)

«Ngôi buồn gái háng dái lẩn tẩn»
(trích lao trung lãnh vận)

CÔNG KHAI VÀ VĂN VỤNG

Hai chữ «Đổi Lập» ngày xưa mỗi nói ra sợ bỏ mẹ—Đứa nào gan góc chỉ dám nghĩ trong đầu—Hoặc khi «ức quá» muốn nói thắm thì phải mất trước mặt sau, như một tên dái đường... trông chừng phú lít—ngày còn «mồm ma» ông Hùng Sui làm chánh sở Cẩm quận nhứt đã có nhiều vì «đé» đường bị lời xênh xếch về sở sen đầm lập biên bản)

Bây giờ thì khỏe lắm—Ai muốn đổi lập cứ việc đổi lập—tha hồ đổi lập đến sưng miệng thì thôi—khỏi sợ bị bắt mà mà ngược lại nhà nước còn khuyến khích như một lời thách thức.

Nhưng đừng tưởng bở, thấy được đổi lập—thấy sự kêu gọi đổi lập mà đã đổi lập liền. Cái chuyện đổi lập nó ly kỳ lắm, khi cảm thì người ta lại thích đổi lập—khi cho phép thì người ta lại không thích, và nếu có, thì chỉ là một phương pháp «thoát» chân tường theo phản ứng tự nhiên.

Chà hạn như Tuần báo Con Ong từ thuở vào đời đã mang các «mác» đổi lập và đã «âm thầm» đổi lập ra rít—cho đến giờ được phép đổi lập thì Con Ong lại giờ chứng trào phúng và châm chích vô vãn.

Cứ theo lập luận trên mà suy ra thì Gái sĩ nhận thấy rằng, cái gọi là «Quốc Cẩm» nó mới quý. Cho nên khi cho Đổi lập công khai trong tình huynh đệ thì người ta hết khoái, chà hạn như khi cho phép «Đé» «đường tự do» thì người ta hết muốn «Đé». vì đổi lập và đé như chó, ai mà chả làm được. Mác Đổi lập vì thế, rất có thể hết ăn khách.

Cũng như cấm in, cấm lưu hành và tàng trữ lịch cời trường, nên người ta mới quý lịch phụ nữ ghét mặc áo quần. Bởi thế, các ngài Hạ phao câu khi đi « giải buồn » đã chọt nghĩ đến cử tri... Các ngài liền vác về cả thùng làm quà tặng nhân dân

Nếu ta cứ bắt chước Nhật cho bán ịch và hình ảnh đàn bà trần trụi hoặc in tem cời trường thì bất cứ ai cũng hết muốn chơi—cũng giống như thằng con trai thích mò mẫm, thích săn «bò lạc» Bỏ cậu ta liền «mua hợp pháp» một người về làm vợ cậu ta—thì, cậu ta lại bỏ vợ nằm tồ hồ một mình.

Bởi thế Gái Sĩ suy rộng ra—cái gì đã gọi là hợp pháp thì nó mất hấp dẫn.

CHÍNH KHƯA THÍCH ĐỚP TRÁI HƠN TRỒNG CÂY

Ở bên các Quốc Gia Á Phi các lãnh tụ khôn ngoan thường thích đổi lập. Đổi lập là cái cần cho Quốc Gia Dân Chủ nếu dân chủ mà không đổi lập nó thành ra tro trên khó coi như ngựa không cương, như thuyền không lái như xe không thắng.

Nhưng chẳng ngựa nào thích cương, thuyền nào thích lái và xe nào thích thắng nên người ta vẫn thích đảng cầm quyền và đảng Đổi lập là 2 đứa con sinh đôi mỗi đứa có một tên, nhưng cùng bú một vú mẹ—nên có đổi lập cũng như không.

Bây giờ Tổng Thống VNCH đang cho và gọi đổi lập—Nếu đây là sự mong mỏi thì Tổng Thống đã có ý nghĩ can đảm.. Mới là ý nghĩ thôi—Sau này hậu quả ra sao hạ hời phân giải

Tuy nhiên ngày mà có một lực lượng đổi lập thực sự, của những người Quốc Gia chân chính, «có vẻ» còn mơ quyền mờ lắm. Khó khăn đầu tiên là mai, đây, nhờ «tinh thần nhân đạo trong cái thể kẻ mạnh» của chánh quyền nhà nước, cái gọi là MTGPMN sẽ bóc nhân hiệu để được hoạt động như một đảng chính trị đổi lập—Đây là một lực lượng «mạnh» nhứt—Nhưng người yêu nước thật sự phải dồn vào thể đổi lập cả 2 phe, một chính quyền và 1 hậu thân của MTGPMN đó mới là cái thể nặng đồng cân nhất

Một cái thể khó khăn nhất là đổi lập và chính quyền, cũng như người trồng cây đớp trái—Đổi lập là trồng cây ăn trái tương lai—Còn cầm quyền là đớp liền tứt xuyết.

Với số khá đông chính trị sĩ thật chính trị sa lông và chính trị điều đóm về ăn trái bao giờ cũng quyến rũ, và hấp dẫn hơn việc trồng cây, nhất là trồng cây trên mảnh đất khô cằn và đầy hố bom cùng thuốc khai hoang này thì còn lâu lắm mới có chuyện ăn trái,

Gái Sĩ suy nghĩ là, ngay bây giờ nếu Nhà nước cứ hoan hỉ mở sổ nhận hội viên để làm cuộc Đãi sạn tìm vàng. Gái sĩ tin rằng những tên chính khứa điều đóm và sa lông sẽ đến sấp hàng lờm lượm ghi tên tấp nập và nhất định nhà nước sẽ được dịp gái háng đến tồ máu mà vẫn chưa hà...tay.

Tin tức. MINH

VÌ ĐƯỢC COI NHƯ CÔNG SẢN - BỆNH HOA LIÊU TỪ NAY SẼ BỊ BỘ Y TẾ ĐÁNH ĐẾN... HƠI THỞ CUỐI CÙNG BẤT CỨ AI CŨNG PHẢI ĐI KHAI BÁO

- Dân biểu, Nghị sĩ, công chức, quân nhân hạng Building khi xuất ngoại miễn khám - Nhưng khi về sẽ được "đặc biệt" săn sóc tại bệnh viện Bạc Hà Sg - Điều tra Tập sự của chính trị gia Ma Ca

HỘI THẢO « ĐÌNH GIA » BỆNH HOA LIÊU TẠI SAIGON

SAIGON 14.4.1969. - Kể từ nay bệnh hoa liễu được xem nguy hiểm như bệnh dịch hạch, bất cứ ai cũng phải khai bệnh này được bộ y tế xếp vào loại tử thù nguy hiểm—cần được bắt nốt và tiêu diệt đến cùng. Sau ba ngày họp bàn liên miên tìm cách bớp cớ bệnh Hoa liễu, Bộ Y tế đã đưa ra một dự thảo hoạt động đặc biệt trong ngành này — Theo đó, ngoài việc xác nhận tầm quan trọng của « dịch hoa liễu », Bộ y tế đã quyết định mở chiến dịch toathanh và loại trừ bệnh Hoa liễu trong toàn quân, toàn dân từ Nam vĩ tuyến đến vùng Cà Mau rậm rạp và sinh lây (Đặc biệt lưu ý đến Cam Ranh và Vũng Tàu).

Theo tin ngoài hành lang cuộc hội thảo — Bộ y tế sẽ đặc biệt lưu tâm đến những vị « Bất khả xâm phạm » nhất là những người vừa « Công du...Rai Độc ». Sở dĩ có sự lưu tâm này là vì : Từ ngày Cốc Hụi Khui Hụi đầu năm — Dân Biểu đã đi

hợp lác đặc chợ chiều — Được biết, những vị không thể đi họp được là vì vi trùng Hoa liễu hoành hành dữ dội ở hạ bộ hoặc bị vi trùng bệnh Thiên Pháo thanh tra tới Nào (6c)

Vấn theo tin hành lang — mới đây các bạn sinh viên tại Pháp đã mở những cuộc đối thoại tóe khói với các ngài dân biểu công du rải độc... tại Ba Ri — đồng thời các SV cũng thắc mắc : không hiểu tại sao lại làm phải đoàn công du, làm hao tổn công quỹ mà chẳng ích lợi gì, trong khi đồng bào đợi lên đội xuống xuống (Tin này thường của ngài Chủ nhiệm Đồng Nai một người đã có mặt tại Ba Ri về kể lại)

Vấn theo tin ĐN thì một SV khác nói sùng cất vấn 2 nhà Dân Biểu thân yêu Trương Kỳ Sanh và Đinh quang Vô (trong phái đoàn rải độc... Ba ri) rằng :

Dân Biểu Lãnh Lương gặp mấy mươi lần anh em Bình Sĩ tại sao không đi họp đầy đủ, còn anh em lương chưa đủ « Tạ gạo » nhưng có bao giờ được phép vắng mặt tại đơn vị hay ahững cuộc hành quân truy kích không ?

Tội nghiệp phái đoàn Dân biểu rải độc mặt cứ thộn ra mà nhớ cuộc vi vút tại xóm «mông mác La Tinh.

Theo tài liệu thuyết trình tại cuộc Hội thảo « Hoa Liễu » do bộ y tế tổ chức 3 ngày tại Sài Gòn thì :

—Cứ 100 «chị em ta» bị tùm thì có 28% mới 18 tuổi, 15% 17 tuổi, trong khi tuổi 19 thì chỉ có 13%—những người gái non chiếm một tỷ lệ quan trọng 16 tuổi 80% và cứ giữa tuổi 33 và 36 thì lại chen vào một «đĩa 13».

RÚT RA ĐỀ...

(tiếp theo trang 4)

Vấn đề đơn giản như thế mà làng báo cũng có chịu hiểu. Cái bữa đầu tiên Mặt Trận Cứu Nguy Dân tộc họp và quyết định rút ra khỏi Liên Minh dân tộc Xã Hội nhưng không chịu tiết lộ gì thêm, các chú phóng hồn chạy cứ loạn cả lên để tìm hiểu lý do tại sao ?

Việc dèch gì phải chạy đi tìm, Cứ đọc kỹ cái tên là tự khắc hiểu rồi, sao mà kém thông minh thế?

Vấn theo thống kê thì cứ 100 lại có 25 người vì bị buồn nhiều chuyên đời nên dẫn thân làm đi. — 15 người lại cho rằng gia đình đã «phụ rầy» nên họ phải đi làm thợ choi — Trong khi 15 người thì lại cho rằng « Đức lang quân quá yếu » nên « sốt ruột » mà phải đi tìm tình yêu da thịt — cuối cùng, bản thống kê xác nhận chỉ có một « số ít » bị thần Bạch Mi quật và hành nên « bị » sa ngã, Bởi những lý do dẫn thượng, Bộ y tế đã sờ thấy triết lý — Tất cả thợ choi tại Việt Nam (nhất là chị em giồng Đại Ngụ đều mù về cái sự nguy hại của bệnh Hoa Liễu).

Do đó, bắt đầu từ đây. Bộ sẽ lưu tâm và phát động những chiến dịch «vi đại» để diệt trừ căn bệnh nguy kịch đến tương lai nòi giống của chúng ta, mà người được bộ lưu tâm đến trước tiên vẫn là những chàng quân nhân công chức nghèo rớt mồng tơi... cơm chưa đủ ấm bao tử... thì «địa» ở đâu mà theo đường mòn «bất khả» lãnh biểu, nhà nước để đi công du... Rai quyết những âm ức của giống đực ! Đau đớn thay !

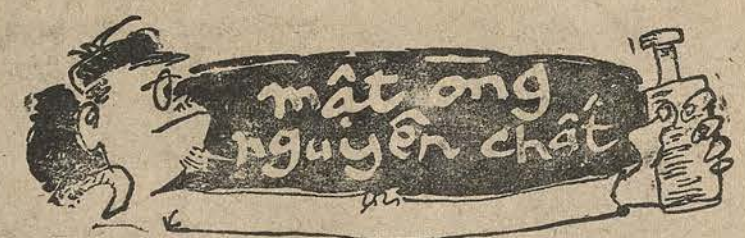
một dự luật tréo cẳng ngỗng

— SAO CHỖI ghi

SAIGON. — Chiều ngày 10—4 vừa qua, anh em sinh viên y—khoa Sài Gòn—Huế họp nhau mở cuộc hội thảo chủ đề dự luật 64 69 hành pháp về việc đề y—tá hành nghề y—sĩ.

Cuộc hội thảo chủ đề bởi được thầy trò ngành y —khoa kéo dài đúng 150 phút. Kết quả đã khiến dự luận phải chú ý. Riêng SAO CHỖI tôi, không thích nghe chủ đề, nên chỉ chú ý... một chuyện tréo cẳng ngỗng sau đây:

Nguyên dự luật 64/69 hành pháp đã chuyển qua viện dưới, viện dưới bên sao lại biểu ông chủ tịch y—sĩ đoàn Giao Chỉ. Ông chủ tịch y sĩ đoàn đọc xong lấy làm phân nộ liền đệ lên Tổng Thống xin ý kiến... chờ mãi không thấy Tổng Thống hồi âm, ông chủ tịch này nhờ đường giầy sinh viên «phôn» xuống viện dưới xin dừng đem ra xét vội, hãy chờ ngày hòa bình sẽ tính. Trong thời gian đó, thầy trò

1 bước tiền dài dằng dặc trên đường d. chủ

Mọi người hẳn đều nhớ hồi còn mồ ma cụ Tổng Diệm, cả nước từ mặt lớn đến mặt nhỏ, trong chính quyền cũng như ngoài báo chí, dết có mặt nào dám «mó dái ngựa» cả, Nếu không đi giặt lùi thì cũng im thin thít, ngậm miệng ăn tiền là thượng sách.

Đừng nói đến Đảng Tỏi Cao Ngô đình Diệm, ngay đến Đảng bào huynh Ngô đình Thục, hay các Đảng bào đệ Ngô đình Càn, Ngô đình Luyện thôi, cũng cóc có đứa nào dám rờ tới cái lông chân.

Nhưng bi giờ thì khác rồi. Đã có kẻ dám rờ tới lông chân của đảng bào huỳnh cụ Tổng Thiệu. Trong một phiên họp mới ở nhà Hát Nhỏ, đã có mấy ông Tăng Dưới cả gan chề Đại sứ Nguyễn văn H iến là «không làm được cái cóc khô gì». Và dân nói láo ăn tiền cũng cả gan «lội nước đi sau» tưởng thuật lời chỉ trích đó. Rồi đến bà phó Đốc cũng cả gan luôn, phi lờ đi, dèch thên xài đến cái món «tự ý bôi bô» như thế là cha trên đời rồi chứ còn muốn gì nữa ?

Mới từ Đệ Nhất qua Đệ Nhị

Cộng Huê, mà ta đã tiến được một bước xa như vậy. —Cứ đã nào,qua tới Đệ Tam,Đệ Tứ Cộng Huê là ta sẽ bắt kịp cụ Đờ Gòn, mấy hồi !

Dân biểu thương báo chí...

L.T.S :

Con Ong số trước chúng tôi đã «hoan hỉ» loan tin—Ông chủ nhiệm Báo Tự Do bị 4 tháng tù và 100.000 tiền và về tội đăng một văn thư của TNS Đại đòi TT cách chức ông Ngoại Trưởng Thành hôm nay chúng tôi « lại » nhận được một văn thư của ông Dân Biểu Không Trung Lưu gửi lên Tổng-Thống, vì xét thấy văn thư có thể làm mất mặt làng Báo chúng tôi: xin đăng nguyên văn với «tất cả sự dè dặt thường lệ»

Kính thưa Tổng Thống, Suy niệm về bản án Phạm viết Tuyên (Chủ nhiệm báo Tự Do) với 4 tháng tù ở và 100.000 đồng phạt và vì tội đăng tải một văn thư chính thức của một nghị sĩ gửi Tổng thống, liên quan tới một Tổng trưởng, chúng tôi thiết nghĩ :

— Báo chí trong nước và ngoài nước sẽ quan niệm thế nào về nền hành pháp của nước ta ?

— Phản ứng của họ sẽ ra sao? Trong giai đoạn cam go hiện nay, có nên đề họ phản ứng bất lợi cho ta không ?

— Thực sự, Đệ Tứ quyền của chúng ta có được tôn trọng không Điều đó liên hệ tới sự trưởng thành của ta về mặt chính trị,

Kính thưa Tổng Thống, Trước mỗi suy tư và lo âu đó, với tư cách một dân biểu, chúng tôi mạo muội kính xin Tổng thống cho xét lại bản án, vì chúng tôi nghĩ rằng việc xét lại có lợi mà không có hại.

Kính Trình Dân Biểu Không Trung Lưu (án ký)

CON ONG ?

CÁI KÊ DÊ NGÔNG

ĐỐI THOẠI VỀ SÁU ĐIỀM SAI LẦM

Lá thư của ông chủ tịch Hội Văn Nghệ Sĩ Quân đội, chỉ gửi riêng cho các hội viên. Tôi cũng nhận được một bản. Ông chủ tịch viết rằng, Ban Chấp hành của Hội, không muốn lên tiếng thương xác, trả lời về hai bài hỗn xược mà tôi viết, đăng trên tuần báo Con Ong. Tuy nhiên, để tránh những sự ngộ nhận cho các hội viên ở xa, ông chủ tịch đã nêu ra đến... sáu cái sai lầm của tác giả bài báo.

Ông Chủ tịch không muốn lá thư này đăng báo. Tôi thì lại muốn đăng báo lá thư này. Với các bằng hữu ở xa, tôi cũng không muốn bị ngộ nhận. Tôi sẽ nêu ra hết cả sáu điềm sai lầm, và xin dành lấy quyền biện hộ.

Đầu sai lầm thứ nhất:

Tác giả bài báo cho rằng Hội của chúng ta không để cho các Quân nhân Văn Nghệ Sĩ khi giải ngũ được tiếp tục hoạt động cho Hội. Đó là một nhận định sai.

Sự thật trong bản Điều lệ, nội qui đã được thông qua trước Đại hội Văn nghệ toàn quân lần thứ nhất, đã in ronéo và phổ biến đến các hội viên, thì những anh em nào khi xuất ngũ mà muốn tiếp tục hoạt động cho Hội sẽ trở nên Bảo trợ Hội viên hoặc danh dự Hội viên.

Tôi muốn đặt lại câu hỏi với ông chủ tịch Thế nào là Bảo trợ Hội viên... Thế nào là danh dự Hội viên?...

Chúng tôi rất mù tịt về danh từ này, Đến ngay như tôi, như các bạn tôi, là hội viên chính thức, có thẻ còn giữ những chức ở trong Ban Chấp Hành, mà đâu có hoạt động cái mẹ gì được. Vì có bao giờ được ông Chủ tịch đưa ra một cái «policy» về văn nghệ quân đội, để rồi cứ theo đường lối đó mà hoạt động đâu.

Những tiếng bảo trợ hội viên, danh dự hội viên, chỉ là những danh từ lèo bịp, đọc lên thì có vẻ rất đao to, búa lớn, nhưng kết quả chỉ là tiếng kêu của những con ếch ương, càng kêu lớn tiếng, thiên hạ càng ghét. Không phải tiếng nghiêm trang của một con cóc, tuy không ồn ào nhưng cũng có thể làm cho trời đổ mưa.

Ngay cả đến những quân nhân, hiện đang tại ngũ, như Văn Quang, Nguyễn Vũ, còn nhiều, nhiều nữa, đâu có ai muốn gia nhập hội. Chính tôi, khi phải «làm cho đây», lá phiếu kê kê thành tịch để gia nhập hội, tôi cũng đã phủ lịnh, đi uống rượu với Thế Hoài, Trang Châu. Vì tôi nghĩ rằng việc ấy đối với tôi còn hấp dẫn hơn. Như vậy là tôi cũng không có tên trong hội. Và hiện nay, tôi háy còn đang mặc quần áo ka-ki.

Điều sai lầm thứ hai:

Tác giả bài báo phàn nàn Hội ta không có một lời nào chia buồn về cái chết của nhà văn Y Uyên cũng như không thông báo gì về vụ anh Tường Linh, Ủy viên thơ của Hội bị giữ tại Cục An Ninh Quân Đội.

Đó là thêm một điềm sai lầm nữa vì rằng, nếu có đọc Mục Sinh Hoạt Văn Nghệ trong Khởi Hành số 7, hoặc nghe buổi phát thanh của Hội ta trên đài Quân Đội, tác giả bài báo kia sẽ thấy là Hội đã báo tin buồn Nhà văn Y Uyên từ trần, đồng thời còn giới thiệu một số văn phẩm của Y Uyên, với bạn đọc. Ngoài ra, Hội còn báo tin và chia vui nhân dịp anh Họa sỹ Trịnh Cung lấy vợ.

Như vậy, không phải Hội đã sơ sót về phương diện này.

Riêng về anh Tường Linh bị giữ tại Cục An Ninh Quân đội để điều tra thì, trước khi cuộc điều tra kết thúc, trước khi nhà cầm quyền có 1 quyết định rõ ràng dứt khoát về trường hợp của đương sự, Hội không thể thông báo thế nào được, vì việc đó thuộc phạm vi của Cục An Ninh Quân đội. Hội chỉ có thể giúp đỡ anh Tường Linh bằng cách trước Tết gửi cho chị Tường Linh và các cháu một số tiền là năm ngàn đồng để ăn Tết.

Đọc điềm sai lầm thứ hai mà ông chủ

tịch khép tội cho tôi, càng đọc đi đọc lại, tôi càng thêm ngao ngán. Báo khởi hành là tờ báo, cá tháng mới xuất bản một kỳ, mà rất ít bán ra ngoài. Giá tiền đắt quá, mà bài viết lại không có gì sáng giá, nên thiên hạ đều chê, ít khi mua. Tin buồn của nhà văn Y Uyên, đăng trong mục sinh hoạt Văn Nghệ số 7 Khởi Hành, ngoài ra còn thêm tin Họa sỹ Trịnh Cung lấy vợ. Như vậy mà ông Chủ tịch cho là đã làm đủ trách nhiệm với một nhà văn, một hội viên đã từ trần nơi đồn lết, heo hút xa xôi. Tôi nghĩ tới ngày tôi chết, Chắc rằng báo Khởi Hành cũng sẽ đăng cho vài hàng trên mục Sinh Hoạt Văn Nghệ. Bên dưới tin thắng Đê Húc Càn chết, đăng thêm tin ông Chủ tịch mới sinh một cháu trai nặng tới ba ký rưỡi. Cái thằng tôi đã chết nếu không ngồi được đây để chia vui, chắc lúc nằm ở dưới đất, cũng phải gật gù cái đầu.

Ngay những tờ nhật báo có tí ti chất xám ở trang đầu, cũng ít khi nào đăng tin vui lẫn với tin buồn, Thường thì bên trái là tin mừng, bên tay mặt với những «phi lễ đới» đen ngòm, nơi đó chen chúc nơi năm của người chết, Đây là tôi nói tới nhật báo, nơi rất hỗn độn, xô bồ.

Tôi nghĩ rằng, ông chủ tịch nên lấy danh nghĩa của Hội Văn Nghệ Sĩ Quân Đội đăng vài hàng trên các nhật báo, cử người tới gia đình của Uyên, biểu diễn một bộ mặt xuống tận, chia buồn với những người còn sống. Để cho chúng tôi, những thằng viết văn mặc quần áo ka ki, thấy mát lòng, hời dạ một tí. Ngay cả TT Ngọc Giao nằm bệnh tại Quân y viện Cộng Hòa từ lâu cũng chẳng hề được an ủi dù chỉ một lời hỏi thăm của Hội.

Còn về chuyện Tường Linh? Ngày hôm qua tôi vừa gặp chị Tường Linh, tôi nhớ Trần Xuân Thành kiếm cho một công việc làm để nuôi các cháu. Tôi định hỏi: Thế năm ngàn đồng ông chủ tịch Hội Văn Nghệ sĩ quân đội tặng, chị xài hết rồi sao?... Năm ngàn đồng lớn quá như vậy, xài làm sao cho hết?... Nhưng thấy cái thân hình còm cõi, nhiều xương ít thịt, như bời lợt trong chiếc áo dài nội hóa, tôi không dám nói gì, sợ chị khóc. Chế độ của chúng ta, không phải là chế độ Cộng sản. Bắt giữ một văn nghệ sĩ, nhất là người đó lại là một Ủy viên thơ trong Hội Văn Nghệ Sĩ quân đội, mà ông Chủ tịch không cho việc đó là thuộc phạm vi của mình hay sao?... Nếu như vậy ông chủ tịch xin cho chúng tôi ra khỏi hội. Vì thấy chẳng ích lợi cho cuộc đời Văn Nghệ một tí tẹo nào.

Chị Tường Linh đã nói với tôi nhiều lắm. Nhưng thôi, tôi cũng sợ lắm, chẳng dám viết ra đây. Và bây giờ, xin hỏi ông Chủ tịch là nhà cầm quyền đã quyết định rõ ràng chưa? Đã dứt khoát về trường hợp của đương sự chưa?... Chắc là xong hết cả rồi, nên trong lá thư này, ông Chủ tịch không thông báo mà cũng như là đã thông báo.

Điều sai lầm thứ ba:

Tác giả bài báo phê bình Đại Hội Văn Nghệ Quân Đội mà toàn thấy cán bộ Tâm Lý Chiến di hạp. Điềm này thật chẳng đáng nói tới vì hầu hết anh em Văn Nghệ sĩ Quân đội của ta đều phục vụ tại các cơ quan Tâm Lý Chiến, ngay tác giả bài báo cũng là một cán bộ ngành Chiến tranh chánh trị.

Tôi đã định nhảy qua câu này không trả lời, nhưng cứ thấy ăm ức. Nhất là đọc câu «hầu hết anh em Văn Nghệ sĩ Quân Đội của ta đều phục vụ tại các cơ quan Tâm Lý Chiến». Tôi nghĩ tới Y Uyên, chết ở đồn Nora Nơi đó cũng là một cơ quan Tâm Lý Chiến đó hay sao?... Tôi xin nhấn mạnh rằng: Văn nghệ sĩ quân đội có thể là cán bộ Tâm Lý Chiến, nhưng không phải rằng cứ cán bộ Tâm Lý Chiến là Văn nghệ sĩ. Cũng như ông Đại Tá ấy là nhạc sĩ nhưng không phải rằng ông nhạc sĩ nào cũng là đại tá.

Điều sai lầm thứ tư:

Tác giả bài báo nêu ra vụ: Anh H.H.C, chủ trương biên tập báo Tiền Phong, sửa thơ anh Trang Châu.

— Anh L.H.L.V, đạo kịch của anh

Minh đăng Khánh.

— Một trung úy nhạc sĩ, đạo nhạc của một sinh viên đề đã kích Hội.

Hẳn các bạn cũng thấy rằng, những việc làm trên, nếu có, thì là việc làm của từng cá nhân. Hội không chịu trách nhiệm cũng không có một quyền lực nào bắt mỗi hội viên phải làm thế này, hay không làm thế này. Hội của ta không phải là một Hội lo việc chấn hưng đạo đức, cá nhân hội viên chịu trách nhiệm về tư tưởng và hành động của họ chỉ từ khi nào họ nhận danh Hội để làm điều gì sai lầm thì lúc đó Hội mới chịu trách nhiệm.

Tôi không hiểu ông chủ tịch nghĩ như thế nào mà lại cho rằng việc đạo đức, không cần thiết cho Hội viên của Hội chúng ta. Những người đó là văn Nghệ Sĩ Quân đội. Trong sáu chữ Hội văn nghệ Sĩ Quân đội, họ đã chiếm một nửa năm chữ, tại sao ông chủ tịch lại không chịu trách nhiệm? Chúng tôi không muốn rằng, các bạn Văn Nghệ Sĩ dân sự, nhìn chúng tôi như nhìn một lũ hủ. Ông chủ tịch là đảng tối cao của chúng tôi, tiếng ấy không thể thâu đến tai ông chủ tịch, nhưng nó cứ chui như xoáy vào lỗ nhĩ chúng tôi.

Xin ông thương chúng tôi, ra tay chấn hưng đạo đức đùm cho.

Điều sai lầm thứ năm:

Tác giả đã kích Ủy ban Chấp hành nhiệm kỳ I ngôi I, không chịu triệu tập Đại Hội để bầu lại.

Đó là việc ngoài ý muốn của chúng tôi vì rằng tình hình nước nhà càng ngày càng khàn trương, biến cố Tết Mậu Thân cũng như hoàn cảnh những ngày kế tiếp, không cho phép triệu tập một lúc năm trăm hội viên từ bốn vùng chiến thuật về Trung ương để tổ chức Đại hội.

Mặc dầu vậy, chúng tôi sẽ cố hết sức xin phép Bộ Tổng Tham mưu để Đại hội được triệu tập càng sớm càng hay. Dầu sao thì việc này tùy thuộc phần lớn tình hình có được ổn định, an ninh hay không.

Tôi đồng ý rằng tình hình không cho phép chúng ta triệu tập Đại Hội. Nhưng ông chủ tịch phải thông báo lý do cho anh em Hội viên biết chứ, Đừng để tưởng lầm rằng mình thích ngồi ở cái chỗ đó. Đến như cái Quốc Hội của Cộng Sản, bao nhiêu năm

không có bầu lại, nhưng vẫn không quên «mị» thiên hạ bằng những thông cáo, thông tư. Chắc ông chủ tịch có đầy đủ tài liệu về vụ này. Tuy nhiên, chúng tôi cũng uống nước mía để chờ ông Chủ tịch triệu tập Đại hội lần thứ hai.

Còn điềm sai lầm thứ sáu, ông chủ tịch viết sai ý của tôi. Tôi không có ý định chỉ trích tờ Tiền Tuyến. Mà chỉ xin Hội của chúng ta, xin ông chủ tịch nhân danh Hội của chúng ta, đề nghị cho anh em được đóng góp một tí ti văn nghệ nhà binh vào tờ báo Tiền Tuyến. Chỉ có thế thôi. Chúng tôi vẫn ân hận là văn nghệ sĩ kaki mà cứ phải đi viết báo ngoài, để có lúc phải than như Lệnh Hồ Xung: «Ta phải ghét bỏ ta, chính phải cũng ghét bỏ ta. Ôi, trời đất bao la, biết đâu là chỗ dung thân?».

Bài này được kết thúc ở đây, và còn được tiếp theo nữa hay không, đó là tùy ý ông chủ tịch.

nói láo mà chơi một khi hết tham những

Mấy ngày gần đây đột nhiên nổ tung ra trận "giặc ống chích" giữa nghiệp đoàn y tá và y sĩ đoàn xung phong một cái gọi là "dự luật hành nghề y tá tự do, khiến cho cả nước bỗng dưng được hay biết và bàn tán rùm rền về cái tin đồn 20 triệu đồng để mua dự luật. Dĩ nhiên, các đương sự bị nghi ngờ là giữ vai trò "mâu dịch" trong vụ này đã lớn tiếng đính chính, thanh minh, minh xác đầu ra đó cả rồi: làm gì có đũa nào góp tiền để "mua" đũa nào "mua" nó chết cả nhà, làm gì có thằng "áo bán" thằng "nào bán" nó học máu tháo tiết ra! như thế là ồn rồi, tin đồn xếp vào hồ sơ. Ít ngày trước đó, cũng có những tin đồn không kém phần quái ác xung quanh "trận giặc đầu cừ là". Bỗng nhiên, trời xui đất khiến sao không biết, các ông y tá khám phá ra những loại đầu Mc Shsu và nhĩ thiên đường không hợp vệ sinh, chỉ đáng đem đi chứ không nên xúc cho người bệnh! Rốt cuộc lời ra là trên thị trường còn lại độc có một loại đầu khuy nhĩ điệp bác sĩ tin, nghĩa là nếu đổ hai loại đầu kia đi, bác sĩ tin sẽ đếm bạc mỗi tay, đếm không kịp. Và vì thế lại có những tin đồn (tiếng lành đồn gần, tiếng dữ đồn xa) chính phủ bác sĩ tin đã bỏ ra hàng chục Tê để làm cú áp phe này, rồi những kẻ độc mồm độc miệng lại đồn tiếp là cái chính phủ liên hiệp

thừa đường đã làm nhau tới 20 Tê để làm cú ma nóp lật ngược thế cờ, và nếu ô pê thì mấy ông tăng trên tăng dưới chắc hẳn là no phình bụng!

Những tin đồn như vậy trước sau rồi cũng được mô tả là "vô căn cứ, không đáng tin". Nhưng trước khi tan biến trong không khí, ít nhiều chúng cũng gieo vào lòng những thằng dân Giao Chỉ ba cọc, ba đồng, khổ rách áo đăm, thất lưng buộc bụng, một vài suy tư về cái cuộc đời ô trọc bản thù này, mà chưa có một thứ xà phòng, bột giặt nào rửa cho sạch nỗi!

Vì chỉ có những kẻ ba cọc ba đồng, khổ rách áo đăm, thất lưng buộc bụng mới đủ sáng suốt, và dám nhìn thẳng vào cuộc đời hơn ai hết. Họ có thể điếm được mặt từng thằng mới hôm qua, mới tháng trước, mới năm ngoái, vẫn còn "tay trắng", ấy thế mà chỉ ngồi vào cái ghế, cái phòng đó, cái sò đó, một thời gian đã biến hình, mặt mũi vênh vang, bin đình nhà lầu, xe hơi dây rây, tiền gởi nhà băng, vàng cất trong tủ từ một V, nay đã vài ba V chưa kể nhân tính mèo mả lác đác mỗi chỗ một con.

Nếu không có những cái áp phe dơ dáy ấ, hối lộ của gian thương, ăn cắp của công, ăn bớt ăn xén của dân của lính, ăn chặn viện trợ, thì đến tết Công Gô những thằng ba cọc ba đồng mới có được một chiếc Toyota, đừng nói tới việc mua biệt thự, cất bin đình cho Mèo mướn.

Tiếc thay, những thằng "tay đen" ấy hiện vẫn lồn nhồn ở Sài Gòn mà cóc ai làm gì được chúng. Bởi vì chúng chửi mép khéo lắm. Và dù cho có không khéo đi nữa, trong nhiều trường hợp những thằng "tay trắng" có biết bố bảo cũng không dám hé răng. Muốn hé há; bốp! chờ được vạ thì má đã sưng!

Cho nên đũa nào muốn đồn gì cứ việc đồn, đũa nào muốn chửi xéo, chửi sau lưng hay chửi vào mặt chúng cũng được đi, chúng vẫn cứ phây phây, vẫn cứ tà tà cái đã, có sáu mươi năm cuộc đời thôi mà. đũa nào chửi đũa ấy nghe, ba bốn thằng què...

Ngày hôm qua, ba bốn năm thằng nhà văn, ký giả và cả nhà ban rách mướp mồng trời ngồi uống cà phê đắng ở quán cóc, chợt thấy một em bé mắt non chọc, thơm như mít, pron phon lái chiếc xe vừa cắt chỉ đi qua. Một thằng bỗng hỏi:

—Đồ chúng mày biết cái con nhỏ ấy là cái thá gì? Bàn qua cái lại một hồi, rồi cuộc cùng chui vào một kết luận, nếu nó không phải là "được" đi với ngoại nhân, thì nó cũng chỉ có thể là V2 V3 hay là "mèo" của một thằng ăn cắp! chứ cái ngữ ấy chưa có cái sự gì làm ăn chăm chỉ mà mua nổi xe hơi.

Ồi! nếu tất cả những kẻ ở trên lầu cao, ngồi trong xe hơi bóng loáng mà nghe được và hiểu được tiếng nói của những đứa đi lo cà chân, ở trong các ô chuốt tời tàn những xóm bùn lầy nước đọng!

Lúc đó có lẽ sẽ là lúc bọn tham những sẽ tỉnh ngộ sẽ chối bỏ ăn đờ để trở lại ăn sạch như mọi người lương thiện. Nhưng lúc đó là bao giờ?

Trong khi chờ đợi, những thằng ba cọc ba đồng, khổ rách áo đăm hãy chịu tìm hạnh phúc trong một giấc mơ, giấc mơ "một mai hết tham những".

"Một mai khi hết tham những", câu này cũng có thể là tựa đề của một cuốn tiểu thuyết hay lắm chứ! Nhà Ca đã từng viết "Một mai khi hòa bình", tại sao lại không có người viết "Một mai khi hết tham những"?

Kẻ hèn này rất tiếc mình không phải là nhà văn, nhưng mới chỉ nhắm mắt tưởng tượng tới một mai đó đã thấy hiện ra trước mắt cảnh hàng vạn hàng vạn quân Cộng sản hốt hoảng buồng súng cấp đít chạy về Bắc, khi nghe thấy đài phát thanh Saigon loan báo: "Theo một thông cáo chính thức, kể từ O giờ hôm nay ngày X tháng Y năm Z nạn tham những đã được đình chỉ trên khắp lãnh thổ Việt Nam Cộng Hòa".

Không chạy sao được? Chậm chân để mà chết không kịp ngáp à? Khoan chưa nói tới tình thần dân chúng binh sĩ lên cao như thế nào, cứ chỉ riêng các đoàn quân tham những giặc ngộ, bao nhiêu mưu kế trong óc trước đây xài vào việc ăn cắp, ăn hối lộ, ăn bớt ăn xén hàng ngày, bây giờ chuyên hướng lại vận dụng vào những kế hoạch diệt Cộng thì thử hỏi cộng nào chống nổi? Nó cứ là mạnh bằng cả trăm trái bom nguyên tử ấy chứ bộ!

Ấy chưa kể bao nhiêu của chìm của nổi do đoàn quân tham những tự ói ra trả lại cho dân cho nước, thì ời thôi chất lên mấy núi cho vừa! Lúc bấy giờ Mỹ, Tây, Ấng lẽ gì có ga viện trợ, ta cũng chẳng thèm, ta vứt trả lại vào mặt họ, tự ta thừa sức chống cộng 10 năm, 50 năm nữa cóc sợ lời đe dọa của Vô nguyên Giáp.

Rồi sau đó chắc hẳn toàn dân sẽ được sống một cuộc đời Nghiêu Thuấn! Đếch hiểu cái đời Nghiêu Thuấn bên Tàu ngày xưa nó ra sao, chứ ta chỉ cần anh tư xích lô của ta sáng ra được tà tà uống ly cà phê đã rồi mới thùng thùng xách xé ra đập, rồi đến trưa được ghé xé dưới một gốc cây nào đó làm một giấc la xiết ngon lành, tới đến có thỉnh thoảng có tí thì giờ và có tí tí giặt vợ con đi xem cái lương Thanh Minh Thanh Nga thế là đủ!

Nhưng mà một mai ấy là bao giờ? Ngày mai ăn quán khời trả tiền chẳng?

KỶ THỊ LÀ
ĐIỀU NHỜ
NHỚP
RONG
LỊCH SỬ

— Nếu không trị nổi căn bệnh kỳ thị quốc gia sẽ bị diệt vong.

T.H viết thay Vệ Tếu

Lịch sử nhân loại, không có căn bệnh nào lại như nhớp, tanh hôi và bị thâm bằng căn bệnh kỳ thị.

Tại Châu Mỹ La Tinh, một hợp chủng quốc, văn minh tiến bộ về khoa học, nghệ thuật, kỹ nghệ, nhưng căn bệnh kỳ thị màu da, đã làm cho lịch sử Mỹ hoen ố, hầu hết dự luận trên thế giới đều khinh miệt về tính cách kỳ thị của người Mỹ.

Tại nước Anh, cũng có căn bệnh kỳ thị không kém, nhưng người Anh thì kỳ thị đối với dân da vàng, đã có một thời người ta viết các tấm bảng quanh các công viên những chữ: cấm chó và dân da vàng vào công viên.

Thật là một điều sỉ nhục nhất cho lịch sử nhân loại, nếu có những nhà đạo đức học, những nhà nhân chủng học, những nhà xã hội học, kêu gọi tình thương yêu nhân loại đã được tung hô ca ngợi bao nhiêu, thì những người có máu kỳ thị lại càng đáng phỉ nhổ bấy nhiêu.

Ở Việt Nam, căn bệnh kỳ thị được bộc phát từ thời Minh Mạng, Thiệu Trị, Tự Đức, nhưng các ông vua quái đản này chỉ kỳ thị tôn giáo, người Thiên chúa Giáo đã bị tàn sát hầu hết trên toàn lãnh thổ của dân Đại-Ngu.

Cho đến thời 80 năm thực dân ngự trị trên xứ này, thì bọn chó săn, bù rìn, đã đưa ra hiến mẫu quốc 3 pho sách quý đó là pho kỳ thị, Ngụ Đốt, vì lợi ích riêng của 3 pho xét ra đều quý cả, nhưng có lẽ pho kỳ thị được mẫu quốc quý nhất, chúng đã đẻ ra 3 nước Việt Nam:

- Nam kỳ Quốc
- Trung kỳ Quốc.
- Bắc kỳ Quốc.

Bọn chó săn này đã không ngần ngại áp dụng ngay và tha hồ giết nhau nhất là bọn chủ trương Nam kỳ tự trị và chúng đã cho các bộ hạ tìm kiếm những thằng dân "do thái" Bắc kỳ thất cơ lỡ vận, vào miền Nam kiếm việc sống qua ngày và chúng đã giết như giết những con chó dại.

Nhưng ở đời, ác giả ác báo sát nhân giả tử—bọn này đã phải—đền tội trước hồn thiêng sông núi—phải chết thể thắm, nhưng dù chúng chết, nhưng những vết máu như của chúng vẫn còn phảng phất mùi hôi tanh. Chúng đã làm như máu anh hùng Quang Trung Nguyễn Huệ, Nguyễn thái Học, v.v... biết bao giờ mới hết mùi tanh hôi của bầy thú này sai đó?!
Nhưng anh Hùng dân tộc, luôn luôn Chủ trương, gạo đục khối trong hoặc những nhà Đạo Đức học, luôn luôn nghĩ đến việc đi đức báo oán, thì oán tiêu tan, dĩ oán báo oán thì oán chấp trùng. Nhất là trong hiện tình bị thâm nhất của đất nước, mọi người chúng ta phải chung vai, góp sức để quét sạch cho hết kẻ thù của dân tộc là Cộng sản, nhưng muốn chiến thắng kẻ thù CS, chúng ta phải chiến thắng kẻ thù kỳ thị. Bởi vì cộng sản được ví như loài nấm độc, trong lúc đó thì bọn kỳ thị được đặt vào loại rác rưởi như nhớp — và loài nấm độc chỉ mọc lên trên những đồng rác như nhớp đó. Như vậy, muốn trừ loài nấm độc trước nhất phải hết hết những đồng rác đồng rưởi.

Trong tương lai cuộc chiến tranh nóng, sẽ chấm dứt để nhường chỗ cho những cuộc đấu tranh chính trị. (Chiến tranh lạnh) Như vậy những người quốc gia hãy sớm ngồi lại bên nhau để chen vai sát cánh, thống nhất hành động và ý chí, để cùng nhau chiến đấu trên một trận tuyến mới, đem chiến thắng vinh dự cho tổ quốc và an vui hạnh phúc cho đồng bào, thống nhất lãnh thổ.

Trang sử mới sắp được viết, chúng ta hãy cùng nhau để viết vào trang sử, một trang sử của hội nghị Diên Hồng trong thế kỷ 20, thế kỷ của chúng ta mà bọn Lê Chiêu Thống, không thể nào chối tội trước lịch sử nhân loại.

Trang sử mới sắp được viết, chúng ta hãy cùng nhau để viết vào trang sử, một trang sử của hội nghị Diên Hồng trong thế kỷ 20, thế kỷ của chúng ta mà bọn Lê Chiêu Thống, không thể nào chối tội trước lịch sử nhân loại.

LỚP TOÁN LÝ HÓA
HUYỀN-NGỌC-TIỂU
2.5-69 TỔNG KHAI GIẢNG CÁC LỚP HÈ
Thất - Lục - Ngũ - Tư - Tam AB - Nhị AB
Luyện thi TH Đệ I cấp
— TỬ TÀI I A-B — TỬ TÀI II A-B
GHI TÊN GIỮ CHỖ TẠI:
25 Ngô Tùng Châu — Gia Định
196, Trần Quang Khải (gần góc đường Hai Bà Trưng)
631, Trần Quốc Toàn (trường Quốc Toàn)
268/1, Lý Thái Tô (trước trạm tiếp cư Pét.usky)

TRANG ĐÓP

nghe có cay?

Văn nghệ văn gừng văn mắm tôm,
Nhiều văn thi sĩ tự khen thơm,
Văn thơ người hơi khăm khảm,
Chả chó chửi vào mới thấy ngon!

Văn nghệ văn gừng văn mắm ngó,
Com no thường thức hay vô kể,
Nếm hai ba chữ ruột sì ra
Chạy vội ra sau không bỏ mẹ!

Văn nghệ văn gừng văn mắm ruot,
Y như cái món chó hay xot,
Hương đưa ngào ngọt hàng trăm dặm,
Độc giả đắng xa ngộp cả hơi!

Văn nghệ văn gừng văn mắm lép
Tép uon tép thổi ra công vét
Muối nhiều thính ít mặn như chườm
Chưa ngấu đánh vào đầu bụng chết.

Văn nghệ văn gừng văn mắm cua,
Vừa tanh vừa nhạt lại vừa chua,
Lỡ ăn phải nó là sinh bệnh,
Thiên hạ phát ban gỏi khờ chưa!

Văn nghệ văn gừng văn mắm cá,
Toàn xương toàn vẩy ăn ghê quá,
Lỡ mà bị hóc thì nguy to,
Vứt mẹ nó đi cho chó nhá!

Văn nghệ trời ơi! Chán quá trời!
Toàn văn thi sĩ giới kinh người,
Ông nào ông nấy to vô địch,
Tự ái như đình đến lạy thôi!

Thơ viết ai ơi, sang trọng gì,
Viết văn, vác gạo cũng cu ly,
Hai thằng mắm sốt như nhau cả,
Có khác chăng là cái khoản chi,

Ấy ấy cu ly có giá nhiều,
Đi làm với Mèo khời tiền tiêu,
Quan thầy chịu khó chi ra phết,
Rượu họ đầy bình, thịt đầy niêu.

Ấy ấy nhà văn lại đòi dài
Viết như máy viết, viết như cày,
Chẳng may đứt rần cây không nổi,
Com chẳng no lòng nghĩ có cay?

NÀ CẦU
cần trọng

PHÚ ĐỀ GIAO CHỈ

CHIẾN TRANH ỒNG CHÍCH

Hai dân tộc Y Sĩ Đoàn và Nghiệp Đoàn Y Tá đang chông nhau khốc liệt. Người Giao Chỉ gọi cuộc chiến tranh ồng chích. Chiến tranh đã mở màn bằng những phát hơi thảo, những quả tuyền bố nạng kí lô của các « mét ». Máu chưa đổ một giọt nào. Máu chỉ mới bốc ở tim. Dân tộc Y sĩ đoàn dùng sinh viên y khoa làm hậu thuẫn. Dân tộc nghiệp đoàn y tá dùng tiền. Lại được ông Tổng trưởng Trần văn Louis đỡ đầu. Và còn hy vọng được quý đảng dân biểu i tờ rít ủng hộ nữa. Dân tộc nghiệp đoàn y tá có vẻ anh dũng trong chiến tranh. Và dân tộc y sĩ đoàn đã thấy thua ra mặt. Kể nào là oai oái là kẻ ấy sắp bại. U Thant báo chí đóng vai trung lập. 1 vài sự ủng hộ lem nhem nghiêng về bên này; bên nọ không đi tới đâu. Tuần báo CON ONG đang sửa soạn ủng hộ một trong hai dân tộc. Bởi vì cuộc chiến này đêch có chính nghĩa. Cái chính nghĩa bảo vệ sức khoẻ dân tộc» coi mỗi... mị dân lắm. Hóa cho nên, hệ dân tộc này chỉ địa năng. Con Ong sẽ xâm mình làm thứ đánh mướn. Đánh hung hãn, đánh trường kỳ, đánh đến thắng lợi cuối cùng. Mọi chi tiết về việc chi địa, xin giao thiệp với ông Nà Cầu tư nã chó cảm hồn tư rười tái béo nhập cang.

CHIẾN TRANH CHU TỬ VÀ CỔ ĐẠO DU

Trận chiến thứ hai cũng đang diễn ra rất khốc liệt là trận chiến giữa Chu Tử và cổ đạo Trần Du. Một bên dùng phân trong ao thả vịt làm khí giới. Một bên mặc áo đạo sĩ nghinh chiến. Chu Tử chửi cổ đạo Du «mọt thành công» nên đã dờ cái trò lường gạt tiền và tiếng tăm của Chu Tử. Cổ đạo Du không quen viết báo, Ông chỉ quen làm lễ ở nhà thờ nên rất rất chi là thiếu thốn ngôn ngữ sùng. Khác hẳn với đạo sĩ Nguyễn quang Lâm. Đạo sĩ Lâm bị ảnh hưởng Thương Sinh kỹ qua nên đã kích ai Ngài toàn dùng ngôn ngữ ba que xó lá của Thương Sinh. Từ có Thiên Hồ viết mớ lờ Thương Sinh bị mờ đi và chìm trong quên lãng. Tuy cụ cổ đạo Du chưa thắng tay phân công Chu Tử nhưng ở Hòa Bình, một vài bác mớic Chu Tử đã được ghi nhận. Chơi nhau đi, chơi quyết liệt đi. Chu Tử và cha Trần Du kính mến.

CHIẾN TRANH TẠP LỤC VÀ LINH MỤC

Trận chiến thứ ba làm ly ai oán hơn. Đó là ông tạp lục Tùng Lâm đút đơn kiện linh mục Trần Du. Theo ông tạp lục, ông linh mục đã bịa đặt chuyện cời nút áo, chuyện mặc trần xi cái xi lip của ông tạp lục. Và ông tạp lục nhờ thợ cái bắt ông linh mục ra tòa chơi cho đỡ buồn. Dự luận thế giới đang theo dõi trận chiến này. Có kẻ nói anh tạp lục đơ thấy mỡ còn đòi bào chữa. Có kẻ chê linh mục phải đưa cái chuyện cời khuy áo con gái lên Hòa Bình. Rồi phán: khó mà về nước thiên đàng! Dù sao, chúng ta đang chờ đợi tài cỏi cỏi của ông thợ cái vô văn quan. Nà Cầu xin tưởng thuật tỉ mỉ chi tiết của từng trận đánh của ba cuộc chiến tranh kể trên hầu bạn đọc.

ÔNG NGHIỆM QUÂN, XIN ỒNG NGHIỆM CÁI MỒM ỒNG LẠI

Hai năm trước, làng báo Giao Chỉ thấy xuất hiện một ký giả nhà nước to con đến các cuộc họp báo nào cũng vênh vang, véo môi lên hỏi mớic thiên hạ những câu xác xược. Ông ký giả này là ông Nguyễn nghiêm Quân, thuộc thành phần rười tái béo. Ông Nghiêm Quân nổi tiếng nhất khi anh đứng chất vấn liên danh ứng cử Tổng Thống Hoàng cơ Bình — Khinh. Lời chất vấn ba que của ông bị nhật báo Sống kê tù đứng vào và anh em ký giả rất ghét ông. Sau đó, ông Nghiêm Quân rút lui vào bóng tối quên lãng. Ông đi dạy học, và bọn tham quan ô lại. Nhân danh lủ rười tái béo, Con Ong bênh vực một công chức liêm khiết «người trong này» Đó cũng chỉ là người phân ảnh dự luận của nhà báo ở nơi có tư do, dân chủ. Ông nghiêm quân có quyền đến tìm ông Tổng Giám Đốc T.U.T.V. đê... doa và đê làm cái gì mà ông thấy có lợi cho ông. Ông cũng có quyền tới Giám sát viện thọc gậy bán xe. Ông nó quyền tới hạ viện đê lập công một quả chơi ông Châu kim Nhân sát vấn luôn và có quyền... chịu sự sai khiến của nhà thầu. Nhưng chúng tôi cảm ông không được mở miệng nói ông Châu kim Nhân đã mua cho ông Minh Võ chiếc xe Peugeot 404.

Ông nhân danh ký giả VTX hay báo nào đê ra Hạ Viện vụ, không hẳn báo chủ nhiệm? Không ai là gì bản mặt những thắng lợi dụng danh nghĩa nhà báo đê đi làm « sáng ta », người ta chưa quên những vụ « sáng ta » bị đi ở Phú Nhuận thuở nào. Ông Nghiêm Quân muốn gì? Cái thứ ông chưa đê làm báo Con Ong « ta pi » đâu. Nếu ông thích, số báo sau tôi sẽ nói rõ ngày nào, giờ nào ông tới T.U.T.V. gặp ai, xoay sê ra sao. Ông bằng lòng chứ?

SỰ HIỂU BIẾT CỦA ĐẢNG DÂN BIỂU DƯƠNG VĂN BA CHỈ CÓ THỂ

Ngày báo Tiếng Vang số 1571 xuất bản ngày 11-4 1969, ở mục « Thiên Hạ Rủ Rì », ông Tú Nốp «tôi» vừa vi vút một bài dưới đây:

Ông lại vừa xuất hiện tại các cửa cơ quan giám sát viện, trung ương tiếp vận và quốc hội, Không biết, trước đó, ông có xuất hiện ở hậu môn của nhà thầu nào không Ông Nghiêm Quân đang thả câu vào cái ao tổ tham những Xin nhắc cho ông Nghiêm Quân rõ nội vụ:

Một dân biểu tổ ông Tổng Giám Đốc Trung ương Tiếp vận. Báo chí có báo tố theo, có báo bênh vực. Đó là cuộc phân ảnh dự luận của một nước dân chủ. Tuần báo Con Ong không thích a đua theo dự luận. Sau khi đã điều tra nội vụ, Con Ong hiểu ngay kẻ chằm ngồi mìn toan giết hết những người có thiện chí trong chính quyền là lủ nhà thầu bất chính

Một dân biểu vừa tiết lộ với Tú Nốp một chuyện buồn hết chỗ nói khi phái đoàn giải độc Âu Châu của Hạ viện, tổ chức họp báo ở thủ đô Ý đại Lợi. Theo nguồn tin này thì dân biểu Dương văn Ba chẳng hiểu cao hứng ra sao mà lại tuyên bố với báo chí Ý, rằng các chính quyền Nam Việt Nam bê bối, thối nát, rằng chính vì cái bê bối thối nát ấy mà Cộng sản Hà Nội mới đánh vào miền Nam Việt Nam. Khi họp báo xong trở về khách sạn, một số dân biểu trong phái đoàn chất vấn ông Dương văn Ba tại sao lại đưa ra những lý lẽ bất lợi cho mình đê bênh vực việc Cộng sản xâm lăng miền Nam, thì được ông Ba trả lời ngay không không cần suy nghĩ: «Sự hiểu của tôi chỉ có thế».

Cũng ông dân biểu Dương văn Ba này, khi được ký giả hỏi tại sao tới năm 1968 Việt Nam Cộng Hòa mới ban hành lệnh tổng động viên, ông đã trả lời rất «buồn cười» như sau: «vì chúng tôi chưa cho con em chúng tôi hy sinh». Ký giả Ý Đại Lợi đã nắm lấy câu trả lời này đê hỏi mớic lại: «Như vậy các ông muốn đê cho Hoa kỳ hy sinh dùm các ông hay sao?»

Nghe đâu, vì câu chuyện họp báo này mà suýt có chuyện đánh lộn giữa dân diễn và dân biểu ở khách sạn Ý Đ. 71, Nường dân biểu mun «khiêu» ông Dương văn Ba đã phát ngôn bừa bãi, thay gì đi giải độc lại làm cho dự luận nhiệm độc thêm. Hà nội xâm lăng miền Nam vì tham vọng chủ nghĩa Cộng Sản lên uốt phần đất này chứ đâu phải vì ta bê bối, thối nát. Nói như dân biểu Dương văn Ba, chẳng hóa ra cuộc xâm lăng của Hà nội là một hành động chính nghĩa, đáng đê ông Ba khâm phục sao?

Lại còn câu trả lời về việc ban hành lệnh tổng động viên, mới thật lạng nhách. Tại sao trước 1968 không muốn hy sinh, mà sau 1968 mới lại hy sinh? Tại sao không trả lời tới năm 1968, nhu cầu quốc gia mới cần tới tổng động viên, mà lại nói lung tung đê ký giả mớic lại?

Chắc chắn đây chỉ là một trong hàng ngàn chuyện « cười ra nước mắt » của những ông dân biểu công du. Tại sao sự hiểu biết của dân biểu công du chỉ có thế? mà Hạ viện vẫn không gạt cừ hết phái đoàn này đêch phái đoàn nọ đêch phái đoàn khác xuất ngoại, đê chẳng những tổn tiền của dân mà còn làm nhục quốc thể vì những lời tuyên bố nhố nhăng, ngược lại với đường lối đường lối chính sách của quốc gia dân tộc.

Trong một quần đỏi chất mới nhất của Hạ viện, đảng dân biểu Dương văn Ba xác nhận những gì ông đã... rai độc. Như vậy là đủ. Nà Cầu chẳng dám bàn thêm với một tí dân biểu mà sự hiểu biết chỉ có thế, nói thêm thả vạch đầu gối tò tình còn sùng hơn. Phải không thừa, bạn đọc?

TỘI NGHIỆP ỒNG TRƯƠNG GIA CHỈ

Phái đoàn Hạ viện qua Âu Châu rai độ mới về. Bên bị các đờng nghiệp đỏi chất ra rít. Nhìn vào thành phần phái đoàn, Nà Cầu đã nghĩ thấy quá nửa tiếng Tây ăn đong. Sang Âu Châu mà tiếng Tây ăn đong thì giải độc hóa thành rai độc là cái chắc rồi. Riêng vụ ông dân biểu Trương Gia Kỳ Sanh bị tố cáo bỏ rơi phái đoàn đi tiếp xúc với chánh khách thiên tả Âu trưởng Thanh, Nà Cầu thấy thối nhất. Gió mặt đâm đã thổi, các cụ trong dân quen ư? Kia ông Trần văn Lâm ngang nhiên « tự sự kê » đã tiếp xúc bí mật mí lý Vem trước khi Tổng thống đưa ra thiên chí leo thang hòa bình. Có ai tố khổ Trần văn Lâm đâu. Hạ viện có giới chơi ông Trần văn Lâm một phát xem nào? Nếu Nà Cầu là dân biểu sạch, nhìn ngang thấy ông « so đi hiu » Nguyễn Ngọc Nghĩa đi đọc thấy «bờ lờ». Lịch cời trưởng, Nà Cầu sẽ ngược lăm, đêch đâm hạch sách, tố cáo ai nữa. Ca dao đã dạy: Ở bầu tròn, ở ống thì dài». Quý vị không ở bầu không ở ống quý vị đang ở chung với quần buôn lậu trộm cắp nếu quý vị đừng nhĩ nhơ nữa. Mong lăm thay!

HÃNG RÚT XƯƠNG VÀ CUỘC BỐC LỘT DÂN GIAO CHỈ

Rút xương và một vài hãng bào chế thuốc Âu Mỹ «xú lít xăng» của các hãng thuốc Âu Mỹ đang ngày đêm rút xương tủy của dân nghèo Giao Chỉ. Mà ủy ban định giá vẫn phe lờ. Hay biết mà không làm gì nổi? Theo các nước khác ủy ban định giá chỉ định giá viên thuốc và không định giá hộp hay trong lọ đựng thuốc. Hóa cho nên dân Giao Chỉ đã đê cõ ra đê hãng Rút xương chém đứt đầu bằng dao..., giấy.

Một vài thí dụ: Lyndiol là thuốc đê coi như thuốc ngừa đê ở Giao Chỉ, trước đây, giá bán 190 đồng một hộp, Từ khi bộ Y Tế cấm nhập cảng và bán thứ thuốc này, Rút Xương bèn chế ra thứ thuốc ngừa đê khác cũng công thức của Lyndiol nhưng kém công hiệu hơn. Và bán tới 266 đồng 8 hào 7 xu!

Một hộp thuốc Auréomécyne 48 viên, mỗi viên 4 đồng 2 hũ đêch hãng gói thành 8 viên một gói với tên khác và bán mỗi viên 7 đồng 5 cắc.

Vấn vân... Thế là bỏ mẹ dân giao chỉ này rồi còn chi nữa? Con Ong sẽ nói thật rõ, kê khai đầy đủ các thứ thuốc đêch chế hóa lại đê cõra đê dân Giao Chỉ quyết liệt mà ủy ban định giá không hề biết. Cái sự này y hệt sơn đờng mải vô đi bán cao đơn hoàn tán: « Chúng tôi biểu thuốc đờng bào, chỉ tính tiền giấy gói». Rât mong ủy ban định giá lưu ý sự bóc lột bệnh nhân Giao Chỉ của bọn cao đân hoàn tán Tây này.

HIP BI NẶNG QUÁ RỒI

Theo rôi loạt bài điều tra tội lỗi của nhà văn nghệ tạp lục Tùng Lâm, Nà Cầu rất lấy làm một sự cảm phục các anh em Trang kim Yến... Em Trang kim Yến đêch biết xấu hổ là cái gì. Em phom phom kê chuyện tạp lục Tùng Lâm đã cời mấy cái khuy áo mìn ni dzíp của em nhưng em nằm úp xuống nên tạp lục Tùng Lâm khó lòng biểu diễn màn «Lên núi hái chè» em còn kê thấy tạp lục Tùng Lâm mặc thốn thện cái xi lip nằm giữa em và bạn em. Em với quần cái mên, thế là tạp lục dành thờ dài ca bài «Đến đây chấm dứt chương trình của ban Tùng Lâm Em Trang Kim Yến «hồn nhiên» kê những hủi phùa suýt bị tạp lục «nhét cái thẳng cha nó vào». Ôi, em Trang kim Yến, em ngây thơ, trong trắng lắm. Phụ thân em dẫn đi đóc tờ và đóc tờ báo em chưa bị trái banh Tùng Lâm sút lọt lưới là đúng. Nà Cầu phục em rôi. Em «hồn nhiên» quá nên thuật lại chuyện suýt bị «thẳng phải gió» nó «đê em ra» cho cả nước nghe không ngưng. Những con đười rạc rai lại làm bộ ngưng nghịu khi có người hỏi chúng suýt bị hãm hiếp đậy. Vì đười hết «hồn nhiên». Tự nhiên Nà Cầu lấy làm một sự thương xót cu Tùng Lâm. Mò ai không mò, mò em bé «hồn nhiên» Trang kim Yến, em ngây thơ kê vanh vách là đời mầy lú, Tùng Lâm nhé!

CHỬI HUNG CHỬI MẠNH

Từ số tới, Con Ong sẽ chửi hung, chửi mạnh không sợ đũa nào sốt cả. Chửi xong rôi chết. Nhất định thế. Chửi không âm ương như từ ngày sống lại tới giờ, chửi thay mẹ. Bạn đọc đón coi: số chửi hung chửi mạnh, chửi cả làng, cả thế giới tự do và cộng sản của bọn Con Ong tức rười tái béo không nhúng đâm.

In tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh Saigon
Quản Nhiệm: NGUYỄN VĂN MINH